

**பரஞ்சோதி முனிவர் அருளிய
திருவிளையாடற் புராணம்
(திருவாலவாய் மான்மியம்)**

**முதலாவது - மதுரை காண்டம்
(இந்திரன் பழிதீர்த்த படலம் முதல் திருமணப் படலம் வரை)**

திருச்சிற்றம்பலம்

01. இந்திரன் பழி தீர்த்த படலம்

மின்பயில் குலிசப் புத்தேள் விருத்திரா கரணைக் கொன்ற
வன்பழி விடாது பற்றக் கடம்பமா வனத்தில் எய்தி
என்பர வாரம் பூண்ட விறைவனை யருச்சித் தேத்திப்
பின்பது கழிந்து பெற்ற பேற்றினை யெடுத்துச் சொல்வாம். 344

முன்னதா முகத்தில் வண்டு மூசுமந் தார நீழற்
பொன்னவிர் சுணங்குண் கொங்கைப் புலோமசை மணாளன் பொற்பூண்
மின்னவிரிந் திமைப்பச் சிங்கஞ் சுமந்தமெல் லணைமேன் மேவி
அன்னமென் னடையா ராடு மாடன்மேல் ஆர்வம் வைத்தான். 345

மூவகை மலரும் பூத்து வண்டுளே முழங்கத் தெய்வப்
பூவலர் கொடிபேர்ந் தன்ன பொன்னனார் கூத்து மன்னார்
நாவலர் அமுத மன்ன பாடலு நாக நாட்டுக்
காவலன் கண்டு கேட்டுக் களிமதுக் கடலி லாழ்ந்தான். 346

பையரா வணிந்த வேணிப் பகவனே யனைய தங்கள்
ஐயனாம் வியாழப் புத்தேள் ஆயிடை யடைந்தா னாகச்
செய்யதாள் வழிபா டின்றித் தேவர்கோ னிருந்தா னந்தோ
தையலார் மயலிற் பட்டோர் தமக்கொரு மதியுண் டாமோ. 347

ஒல்லெனக் குரவ னேக வும்பர்கோன் றிருவி னாக்கம்
புல்லெனச் சிறிது குன்றப் புரந்தர னறிந்திக் கேடு
நல்லதொல் குரவற் பேணா நவையினால் விளைந்த தென்னா
அல்லலுற் றறிவின் றன்னைத் தேடுவா னாயி னானே. 348

அங்கவ னிருக்கை புக்கான் கண்டில னவித்த பாசப்
புங்கவர் உலகு மேனோர் பதவியும் புவன மூன்றில்
எங்கணுந் துருவிக் காணா னெங்குற்றான் குரவ னென்னுஞ்
சங்கைகொண் மனத்த னாகிச் சதுர்முக னிருக்கை சார்ந்தான். 349

- துருவின னங்குங் காணான் றிசைமுகற் றெழுது தாழ்ந்து
பரவிமுன் பட்ட வெல்லாம் பகர்ந்தனன் பகரக் கேட்டுக்
குரவனை யிகழ்ந்த பாவங் கொழுந்துபட் டருந்துஞ் செவ்வி
வருவது நோக்கிச் சூழ்ந்து மலர்மகன இதனைச் சொன்னான். 350
- அனையதொல் குரவற் காணும் அளவுநீ துவட்டா வீன்ற
தனையன்முச் சென்னி யுள்ளான் றானவர் குலத்தில் வந்தும்
வினையினா லறிவான் மேலான் விச்சுவ வருவ னென்னும்
இனையனைக் குருவாக் கோடி யென்னலு மதற்கு நேர்ந்தான். 351
- அழலவிர்ந் தனைய செங்கேழ் அடுக்கிதழ் முளரி வாழ்க்கைத்
தொழுதகு செம்ம றன்னைத் தொழுதுமீண் டகன்று நீங்கா
விழைதகு காதல் கூர விச்சுவ வருவன் றன்னை
வழிபடு குருவாக் கொண்டான் மலர்மகன் சூழ்ச்சி தேறான். 352
- கைதவக் குரவன் மாயங் கருதிலன் வேள்வி யொன்று
செய்திட லடிக ளென்னத் தேவர்கட் காக்கங் கூறி
வெய்தழல் வளர்பான் உள்ளம் வேறுபட் டவுணர்க் கெல்லாம்
உய்திற நினைந்து வேட்டான் றனக்குமே லுறுவ தோரான். 353
- வாக்கினான் மனத்தால் வேறாய் மகஞ்செய்வான் செயலை யாக்கை
நோக்கினா னோதி தன்னா னோக்கினான் குலிச வேலாற்
றாக்கினான் றலைகண் மூன்றுந் தனித்தனி பறவை யாகப்
போக்கினான் அலகை வாயிற் புகட்டினான் புலவுச் சோரி. 354
- தெற்றெனப் பிரம பாவஞ் சீறிவந் தமரர் வேந்தைப்
பற்றலு மதனைத் தீர்ப்பான் பண்ணவர் மரமேன் மண்மேற்
பொற்றொடி யார்மே னீர்மேல் வேண்டினர் புகுத்த லோடும்
மற்றவ ரிஃதியாந் தீர்க்கும் வண்ணம்யா தென்ன விண்ணோர். 355
- அப்பிடை நுரையாய் மண்ணில் அருவருப் புவரா யம்பொற்
செப்பிளங் கொங்கை யார்பாற் றீண்டுதற் கரிய பூப்பாய்க்
கப்பிணர் மரத்திற் காலும் பயினதாய்க் கழிக வென்றார்
இப்பழி சுமந்த வெங்கட் கென்னல மென்றார் பின்னும். 356
- கருவின் மாதர் கருவுயிர்க்கும் அளவு முறையாற் கணவர்தோள்
மருவி வாழ்க மண்ணகழ்ந்த குழியு மதனால் வடுவொழிக
பொருவி நீரு மிறைதோறு மூறிப் பொலிக மாங்குறைபட்
டொருவி னாலுந் தழைகவென வொழியா நலனுமுதவினார். 357

- மாசிற் கழிந்த மணியேபோல் வந்த பழிதீர்ந் திந்திரனுந்
தேசிற் றிகழத் துவட்டாத்தன் செல்வன் றன்னைத் தேவர்பிரான்
வீசிக் குலிசத் துயிருண்ட விழுமங் கேட்டு வெகுண்டுகிர்த்துக்
கூசிப் பழிகோள் கருதியொரு கொடிய வேள்வி கடிதமைத்தான். 358
- அந்தக் குண்டத் தெரிசிகைபோல் அழலுங் குஞ்சி யண்டமுக
டுந்தக் கொடிய தூமம்போ லுயிர்த்துச் செங்கண் சினச்செந்தீச்
சிந்தப் பிறைவா ளெயிறதுக்கித் திசைவான் செவிடு படநகைத்து
வந்தக் கொடிய விடம்போல வெழுந்தா னொருவாண் மறவீரன். 359
- ஈங்குவன் விருத்திரன் என்ப வாரமுற்
றுங்குவன் கணைவிடு தூர நீண்டுநீண்
டோங்குவ னோங்குதற் கொப்ப வைகலும்
வீங்குவ னறனிலார் வினையி னென்பவே. 360
- வீங்குடல் விருத்திரன் றன்னை விண்ணவர்
எங்குற வருதுவட் டாவெ னும்பெயர்த்
தீங்குறு மனத்தினேன் றேவர் கோனுகிர்
வாங்குதி பொருதென வரவிட் டானரோ. 361
- மதித்துணி யெயிற்றினோன் வடவை போற்சினைஇக்
கொதித்தெதிர் குறுகினான் கொண்டல் ஊர்தியும்
எதிர்த்தனன் களிற்றின்மே லிமையத் துச்சிமேல்
உதித்ததோர் கருங்கதிரொக்கு மென்னவே. 362
- அறத்தொடு பாவநேர்ந் தென்ன வார்த்திரு
திறத்தரு மூண்டமர் செய்யக் கற்சிறை
குறைத்தவன் றகுவன்மேற் குலிச வேலெடுத்
துறைத்திட வீசினான் உடன்று கள்வனும். 363
- இடித்தனன் கையிலோர் இருப்பு லக்கையைப்
பிடித்தனன் வரையெனப் பெயர்ந்து தீயெனத்
துடித்தனன் சசிமுலைச் சுவடு தோய்ப்புயத்
தடித்தன னிந்திர னவச மாயினான். 364
- அண்டரே றனையவ னவச மாறிப்பின்
கண்டகன் கைதவ நினைந்திக் கள்வனேர்
மண்டமர் ஆற்றுவான் வலியி லோமெனப்
புண்டரீ கத்தவ னுலகிற் போயினான். 365

- தாழ்ந்துதான் படுதுயர் விளம்பத் தாமரை
வாழ்ந்தவன் வலாரியோ டணைந்து மாமகள்
வீழ்ந்தமார் பின்னடி வீழ்ந்து செப்பமால்
சூழ்ந்துவா னாடனை நோக்கிச் சொல்லுவான். 366
- மதித்துணி யெயிற்றினோன் வடவை போற்சினைஇக்
கொதித்தெதிர் குறுகினான் கொண்டல் ஊர்தியும்
எதிர்த்தனன் களிற்றின்மே லிமையத் துச்சிமேல்
உதித்தோர் கருங்கதிரொக்கு மென்னவே. 367
- அறத்தொடு பாவநேர்ந் தென்ன வார்த்திரு
திறத்தரு மூண்டமர் செய்யக் கற்சிறை
குறைத்தவன் றகுவன்மேற் குலிச வேலெடுத்
துறைத்திட வீசினான் உடன்று கள்வனும். 368
- இடித்தனன் கையிலோர் இருப்பு லக்கையைப்
பிடித்தனன் வரையெனப் பெயர்ந்து தீயெனத்
துடித்தனன் சசிமுலைச் சுவடு தோய்புயத்
தடித்தன னிந்திர னவச மாயினான். 369
- அண்டரே றனையவ னவச மாறிப்பின்
கண்டகன் கைதவ நினைந்திக் கள்வனேர்
மண்டமர் ஆற்றுவான் வலியி லோமெனப்
புண்டரீ கத்தவ னுலகிற் போயினான். 370
- தாழ்ந்துதான் படுதுயர் விளம்பத் தாமரை
வாழ்ந்தவன் வலாரியோ டணைந்து மாமகள்
வீழ்ந்தமார் பின்னடி வீழ்ந்து செப்பமால்
சூழ்ந்துவா னாடனை நோக்கிச் சொல்லுவான். 371
- ஆற்றவும் பழையதுன் னங்கை வச்சிரம்
மாற்றவர் உயிருண வலியின் றாதலால்
வேற்றொரு புதியது வேண்டு மாலினிச்
சாற்றது மதுபெறுந் தகைமை கேட்டியால். 372
- தொடையகன் மார்பநாந் தூய பாற்கடல்
கடையுநாள் அசுரருஞ் சுரருங் கையில்வெம்
படையொடு மடையன்மின் பழுதென் றப்படை
அடையவுந் ததீசிபா லடைவித் தாமரோ. 373

- சேட்படு நாணனி செல்லத் தேவரா
வாட்படை யவுணரா வந்து கேட்டிலர்
ஞாட்படை படையெலா ஞான நோக்கினால்
வேட்படை வென்றவன் விழுங்கி னானரோ. 374
- விழுங்கிய படையெலாம் வேற றத்திரண்
டொழுங்கிய தான்முது கந்தண் டொன்றியே
எழுங்கதிர்க் குலிசமாம் அதனை யெய்துமுன்
வழங்குவன் கருணையோர் வடிவு மாயினான். 375
- என்று மாதவன் இயம்ப வும்பர்கோன்
ஒன்றும் வானவர் தம்மொ டொல்லெனச்
சென்று மாயையின் செயலை நோன்பினால்
வென்ற மாதவ னிருக்கை மேவினான். 376
- அகமலர்ந் தருந்தவன் அமரர்க் கன்புகூர்
முகமலர்ந் தின்னுரை முகமன் கூறிநீர்
மிகமெலிந் தெய்தினீர் விளைந்த தியாதது
தகமொழிந் திடலென வலாரி சாற்றுவான். 377
- அடிகணீர் மறாததொன் றதனை வேண்டியிம்
முடிகொள்வான் அவரொடு முந்தி னேனது
செடிகொள்கா ரிருளுட லவுணர்த் தேய்த்தெமர்
குடியெலாம் புரப்பதோர் கொள்கைத் தாயது. 378
- யாதெனி னினையதுன் யாக்கை யுள்ளதென்
றோதலும் யாவையு முணர்ந்த மாதவன்
ஆதவற் கண்டதா மரையி னானனப்
போதலர்ந் தின்னன புகல்வ தாயினான். 379
- நாள்நம தெனநரி நமதெ னப்பிதாத்
தாய்நம தெனநமன் றனதெ னப்பிணி
பேய்நம தெனமன மதிக்கும் பெற்றிபோ
லாய்நம தெனப்படும் யாக்கை யாரதே. 380
- விடம்பயி லெயிற்றர வுரியும் வீ நுழை
குடம்பையுந் தானெனுங் கொள்கைத் தேகொலாம்
நடம்பயல் கூத்தரி னடிக்கு மைவர்வாழ்
உடம்பையும் யானென வுரைக்கற் பாலதோ. 381

- நடுத்தயா விலார்தமை நலியத் துன்பநோய்
அடுத்தயா வருந்திரு வடைய யாக்கையைக்
கொடுத்தயா வறம்புகழ் கொள்வ னேயெனின்
எடுத்தயாக் கையின்பயன் இதனின் யாவதே. 382
- என்றனன் கரண மொன்றி யெழுகருத் தறிவை யீர்ப்ப
நின்றனன் பிரம நாடி நெறிகொடு கபாலங் கீண்டு
சென்றனன் விமான மேறிச் சேர்ந்தனன் உலகை நோன்பால்
வென்றனன் துறக்கம் புக்கு வீற்றினி திருந்தா னம்மா. 383
- அம்முனி வள்ளல் ஈந்த வடுபடை முதுகந் தண்டைத்
தெம்முனை யடுபோர் சாய்க்குந் திறல்கெழு குலிசஞ் செய்து
கம்மியப் புலவ னாக்கங் கரைந்துலைக் கொடுப்ப வாங்கி
மைமுக்கி லூர்தி யேந்தி மின்விடு மழைபோ னின்றான். 384
- மறுத்தவா வஞ்சப் போரால் வஞ்சித்து வென்று போன
கறுத்தவாள் அவுணற் கொல்வான் கடும்பரி நெடுந்தேர் நீழல்
வெறுத்தமால் யானை மள்ளர் வேலைபுக் கெழுந்து குன்றம்
அறுத்தவா னவர்கோ னந்த வவுணர்கோ மகனைச் சூழ்ந்தான். 385
- வானவர் சேனை மூண்டு வளைத்தலும் வடவைச் சேந்தீ
யானது வரையி னோங்கி யழன்றுருத் தெழுந்தால் என்னத்
தானவர் கோனு மானந் தலைக்கொள வெழுந்து பொங்கிச்
சேனையுந் தானு மூண்டு சீறிநின் றடுபோர் செய்வான். 386
- அடுத்தன ரிடயே றென்ன வார்த்தனர் ஆக்கங் கூறி
எடுத்தனர் கையிற் சாப மெறிந்தனர் சிறுநா னோசை
தொடுத்தனர் மீளி வாளி தூர்த்தனர் குந்த நேமி
விடுத்தனர் வானோர் சேனை வீரர்மே லவுண வீரர். 387
- கிட்டினர் கடகக் கையாற் கிளர்வரை யனைய திண்டோள்
கொட்டினர் சாரி மாறிக் குதித்தனர் பலகை நீட்டி
முட்டின ரண்டம் விள்ள முழங்கினர் வடிவாள் ஓச்சி
வெட்டின ரவுணச் சேனை வீரரை வான வீரர். 388
- வீழ்ந்தனர் தோளுந் தாளும் விண்டனர் சோரி வெள்ளத்
தாழ்ந்தனர் போருந் தாரு மகன்றன ரகன்ற மார்பம்
போழ்ந்தனர் சிரங்க ளெங்கும் புரண்டனர் கூற்றூர் புக்கு
வாழ்ந்தன ரடுபோ ராற்றி வஞ்சகன் சேனை மள்ளர். 389

- தாளடு கழலு மற்றார் தலையொடு முடியு மற்றார்
தோளடு வீர மற்றார் தும்பையொ டமரு மற்றார்
வாளடு கரமு மற்றார் மார்பொடு கவச மற்றார்
கோளடும் ஆண்மை யற்றார் குறைபடக் குறையா மெய்யர். 390
- தொக்கன கழுகு சேனஞ் சொரிகுடர் பிடுங்கி யீர்ப்ப
உக்கன குருதி மாந்தி யொட்டல்வாய் நெட்டைப் பேய்கள்
நக்கன பாடல் செய்ய ஞாய்பினுட் கவந்த மாடப்
புக்கன பிணத்தின் குற்றம் புதைத்தபார் சிதைத்த தண்டம். 391
- இவ்வகை மயங்கிப் போர்செய் திறந்தவ ரொழியப் பின்னுங்
கைவ்வகை யடுபோ ராற்றிக் கரையிற்ற் தார்கண் மாண்டார்
அவ்வகை யறிந்து வானத் தரசனு மவுணர் வேந்துந்
தெய்வதப் படைகள் வீசிச் சீற்றின் றடுபோர் செய்வார். 392
- அனற்படை விடுத்தான் விண்ணோர் ஆண்டகை யதனைக் கள்வன்
புனற்படை விடுத்துச் சீற்றந் தனித்தனன் புனிதன் காற்றின்
முனைப்படை விடுத்தான் வெய்யோன் முழங்குகால் விழுங்கு நாகச்
சினப்படை தொடுத்து வீசி விலக்கினான் றேவ ரஞ்ச. 393
- நாகமாப் படைவிட் டார்த்தா னாகர்கோ னுவணச் செல்வன்
வேகமாப் படையை வீசி விளக்கினான் றகுவர் வேந்தன்
மோகமாப் படையைத் தொட்டு முடுக்கினான் முனைவன் அன்ன
தேகமாப் படிறன் ஞானப் படைவிடுத் திருள்போ னின்றான். 394
- மட்டிடுதாரான் விட்ட வானவப் படைக்கு மாறு
விட்டுடன் விலக்கி வேறும் விடுத்திடக் கனன்று வஞ்சன்
முட்டிடமான வெங்கான் மூட்டிட கோபச் செந்தீச்
சுட்டிடப் பொறாது பொங்கிச் சுராதிபன் இதனைச் செய்தான். 395
- வீங்கிருள் ஒதுங்க மேக மின்விதிர்த் தென்னக் கையில்
ஓங்கிருங் குவிச வேலை யொல்லென விதிர்த்த லோடுந்
தீங்குளம் போன்றிருண்ட திணியுடற் கள்வ னஞ்சி
வாங்கிருங் கடலில் வீழ்ந்தான் மறைத்தமை நாக மொத்தான். 396
- ஓக்கவிந் திரனும் வீழ்ந்தான் உடல்சின வருமே றன்றான்
புக்கிடந் தேடிக் காணான் புண்ணிய முளரி யண்ணல்
பக்கம்வந் தனைய செய்தி பகர்ந்தனன் பதகன் மாளத்
தக்கதோர் சூழ்ச்சி முன்னிச் சராசர மீன்ற தாதை. 397

- விந்தவெற் படக்கி னாற்கீ துரையென விடுப்ப மீண்டு
சந்தவெற் படைந்தான் வானோர் தலைவனை முகமன் கூறிப்
பந்தவெற் பறுத்தான் வந்த தெவனெனப் பறைகள் எல்லாஞ்
சிந்தவெற் பறுத்தான் வந்த செயலெலா முறையாற் செப்பி. 398
- யாலையு முணர்ந்த வெந்தைக் கியானெடுத் துணர்த்து கின்ற
தாவாதென் னமருக் காற்றா தாழிபுக் கொளித்தான் ஆவி
வீவது மவனால் வந்த விழுமநோ யெல்லா மின்று
போவதுங் கருதி நும்பாற் புகுந்தன மடிகளென்றான். 399
- என்றவன் இடுக்கண் டீர்ப்பா னிகல்புரி புலன்க ளைந்தும்
வென்றவ னெடியோன் றன்னை விடையவன் வடிவ மாக்கி
நின்றவ னறிவா னந்த மெய்ம்மையாய் நிறைந்த வெள்ளி
மன்றவ னூழிச் செந்தீ வடிவினை மனத்துட் கொண்டான். 400
- கைதவன் கரந்து வைகுங் கடலைவெற் படக்குங் கையிற்
பெய்துமுந் தெல்லைத் தாக்கிப் பருகினான் பிறைசேர் சென்னி
ஐயன தருளைப் பெற்றார்க் கதிசய மிதென்கொன் முன்று
வையமுத் தொழிலுஞ் செய்ய வல்லவர் அவரே யன்றோ. 401
- அறந்துறந் தீட்டு வார்த மரும்பெறற் செல்வம் போல
வறந்தன படுநீர்ப் பெளவம் வடவைகட் புலப்பட் டாங்கு
நிறைந்தசெம் மணியு மத்தீ நீண்டெரி சிகைபோ னீண்டு
சிறந்தெழு பவளக் காடுந் திணியிருள் விழுங்கிற் றம்மா. 402
- பணிகளின் மகுட கோடிப் பரப்பென விளங்கிப்பல்கா
சணிகலப் பேழை பேழ்வாய் திறந்தனைத் தாகி யொன்பான்
மணிகிடந் திமைக்கு நீரான் மகபதி வேள்விக் காவாய்த்
திணியுடல் அவுணன்பட்ட செங்கள மனைய தன்றே. 403
- வறந்தநீர் தன்னின் மின்னு வாள்விதிர்த் தென்னப் பன்மீன்
எறிந்தன நெளிந்த நாகம் இமைத்தன வளைய முத்துஞ்
செறிந்தன கரந்த யாமை சேர்ந்தபல் பண்டஞ் சிந்தி
முறிந்தன வங்கங் கங்க முக்கின சிறுமீ னெல்லாம். 404
- செருவினில் உடைந்து போன செங்கண்வா ளவுண னங்கோர்
அருவரை முதுகிற் கார்போ லடைந்துவா னாடர் செய்த
உருகெழு பாவந் தானோ ருருவெடுத் திருந்து நோற்கும்
பரிசென நோற்றா னின்னும் பரிபவ விளைவு பாரான். 405

- கைதவ நோன்பு நோற்குங் கள்வனைக் கண்டு வானோர்
செய்தவ மனையான் யாணர் வச்சிரஞ் சீரிப் பான்போற்
பொய்தவன் றலையைக் கொய்தான் புணரிவாய் நிறையச் சோரி
பெய்தது வலாரி தன்னைப் பிடித்தது பிரமச் சாயை. 406
- உம்மெனு மார்பைத் தட்டு முருத்தெழு மதிர்க்கும் போர்க்கு
வம்மெனும் வாய்மடிக்கும் வாளெயி றதுக்கும் வீழுங்
கொம்மென வோடுமீளுங் கொதித்தழுஞ் சிரிக்குஞ் சீறும்
இம்மெனும் அளவு நீங்கா தென்செய்வா னஞ்சி னானே. 407
- விரைந்தரன் றிசையோர் வாவி வீழ்ந்தொரு கமல நூலுட்
கரந்தனன் மகவா னிப்பாற் கற்பக நாடு புல்லென்
றிடுந்ததா லிருக்கு மெல்லை யிம்பரி னகுட னென்போன்
அருமபரி மேத வேள்வி யாற்றினான் ஆற்று மெல்லை. 408
- அரசிலா வறுமை நோக்கி யவனைவா னாடர் யாரும்
விரை செய்தார் மகுடஞ் சூட்டி வேந்தனாக் கொண்டார் வேந்தாய்
வருபவன் சசியை யீண்டுத் தருகென மருங்கு ளார்ப்போய்த்
திரைசெய்நீ ரமுத னாட்குச் செப்பவக் கற்பின் மிக்காள். 409
- பொன்னுயிர்த் தனைய காட்சிப் புண்ணிய குரவன் முன்போய்
மின்னுயிர்த் தனையா னின்று விளம்புவாள் இதென்கொல் கெட்டேன்
என்னுயிர்த் துணைவ னாங்கே யிருக்கமற் றொருவ னென்னைத்
தன்னுயிர்த் துணையாகக் கொள்கை தருமமோ வடிக ளென்றாள். 410
- மாதவர் எழுவர் தாங்க மாமணிச் சிவிகை மீது
போதரி னவனே வானோர் புரந்தர னவனே யுன்றன்
காதல னாகு மென்றான் கைதொழுதற்கு நேர்ந்தம்
மேதகு சிறப்பாலிங்கு வருகென விடுத்தா ழீது. 411
- மனிதரின் மகவா னாகி வருபவன் சிவிகை தாங்கும்
புனித மாதவரை யெண்ணான் புண்கணாய் விளைவும் பாரான்
கனிதரு காமந் துய்க்குங் காதலால் விரையச் செல்வான்
இனிதயி ராணி பாற்கொண் டேகுமின் சர்ப்ப வென்றான். 412
- சர்ப்பமா கெனமுற் கொம்பு தாங்குமுன் னடக்குந் தென்றல்
வெற்பனா முனிவன் சாபம் விளைத்தனன் விளைத்த லோடும்
பொற்பமா சுணமே யாகிப் போயினா னறிவி லாத
அற்பரா னவர்க்குச் செல்வம் அல்லது பகைவே றுண்டோ. 413

- பின்னர்த்தங் குரவ னான பிரானடி பணிந்து வானோர்
பொன்னகர் வேந்தன் இன்றிப் புலம்படை கின்ற தைய
என்னுலங் குரவன் போயவ் விலஞ்சியு ளளித்தாற் கூவித்
தன்னுரை யறிந்து போந்த சதமகற் கொண்டு மீண்டாள். 414
- கொடும்பழி கோட்பட் டான்றன் குரவனை வணங்கி யென்னைச்
சுடும்பழி கழிய தெங்ஙன் சொல்லெனத் தொலைவ தோர்ந்தான்
அடும்பழி மண்மேல் அன்றி யறாதுநீ வேட்டைக் கென்னப்
படும்பழி யிதனைத் தீர்ப்பான் பார்மிசை வருதி யென்றான். 415
- ஈசனுக் கிழைத்த குற்றந் தேசிகள் எண்ணித் தீர்க்குந்
தேசிகற் கிழைத்த குற்றங் குரவனே தீர்ப்ப தன்றிப்
பேசுவ தெவனோ தன்பாற் பிழைத்தகா ரணத்தால் வந்த
வாசவன் பழியைத் தீர்ப்பான் குரவனே வழியுங் கூற. 416
- வாம்பரி யுகைத்துத் தன்னால் வழிபடு குரவன் வானோர்
தாம்பரி வோடுஞ் சூழத் தாராதலத் திழிந்து செம்பொற்
காம்பர் தோளி பங்கன் கயிலைமால் வரையைத் தாழ்ந்து
தேம்பரி யலங்கன் மார்பன் றென்றிசை நோக்கிச் செல்வான். 417
- கங்கைமுத லளவிறந்த தீர்த்தமெலாம் போய்ப்படிந்து காசி காஞ்சி
அங்கனக கேதார முதற்பதிகள் பலபணிந்து மவுணற் கொன்ற
பொங்குபழி விடாதமுங்கி யராவுண்ண மாசுண்டு பொலிவு மாழ்குந்
திங்களனை யான்கடம்ப வனத்தெல்லை யணித்தாகச் செல்லு மேல்வை. 418
- தொடுத்தபழி வேறாகி விடுத்தகன்ற திந்திரன்றான் சுமந்த பாரம்
விடுத்தவனொத் தளவிறந்த மகிழ்வெய்தித் தேசிகள் பால் விளம்பப் பாசங்
கெடுத்தவன்மா தலம்புனித தீர்த்தமுள விவணமக்குக் கிடைத்தல் வேண்டும்
அடுத்தறிக வெனச்சிலரை விடுத்தவ்வே றாநிலை நின்று அப்பாற் செல்வான். 419
- அருவிபடிந் தருவியெறி மணியெடுத்துப் பாறை யிலிட் டருவி நீர்தூய்க்
கருவிரல்கொய் தலர்கூட்டிக் கனியூட்டு வழிபடுவ கல்லா மந்தி
ஒருதுறையில் யாளிகரி புழைக்கைமுகந் தொன்றற் கொன் றூட்டி யூட்டிப்
பருகுவன புலிமுலைப்பால் புல்வாய்க்கன் றருந்தியிடும் பசினோய் தீர். 420
- நெளியராக் குருளைவெயில் வெள்ளிடையிற் கிடந்துயங்கி நெளியப் புள்ளே
றொலியறாச் சிறைவிரித்து நிழல்பரப்பப் பறவைநோய் உற்ற தேகொல்
அளியவா யச்சோவென் றோதியயன் மடமந்தி யருவி யூற்றுந்
துளியநீர் வளைத்தசம்பின் முகந்தெடுத்துக் கருங்கையினாற் சொரிவ மாதோ. 421

படவரவ மணியீன்று நொச்சிப்பா சிலையன்ன பைந்தாண் மஞ்சை
பெடைதழுவி மணஞ்செய்ய மணவறையில் விளக்கிடுவ பெருந்தண் கானத்
தடர்சிறைமென் குயிலோமென் றார்ப்பமடக் கிள்ளையெழுத் தைந்தும் ஓசை
தொடர்புபெற வுச்சரிப்பக் குருமொழிகேட்டாங் குவப்ப தொடிக்கட பூவை. 422

இன்னவிலங் கொடுபுள்ளின் செயற்கரிய செயனோக்கி யிறும்பு தெய்திப்
பொன்னகரான் புளகமுடல் புதைப்பநிறை மகிழ்ச்சியுளம் புதைப்பப் போவான்
அன்னபொழு தொற்றுவர்மீண் டடிவணங்கி யின்சுவைப்பால் அருந்து வான்முன்
பின்னரிய தேன்சொரிந்தாங் குவகைமேற் பேருவகை பெருகச் சொல்வார். 423

எப்புவனத் திலுமென்றுங் கண்டறியா வதிசயமு மெண்ணுக் கெய்தாத்
திப்பியமு மிக்கடம்ப வனத்தின்று கண்டுவகை திளைத்தே பங்கண்
வைப்பனைய வொருபுனித வாவிமருங் கொருகடம்ப வனத்தினீழல்
ஓப்பிலொளி யாய்முளைத்த சிவலிங்க மொன்றுள தென் றுரைப்பக் கேட்டான். 424

செவித்துளையி லமுதொழுக்கு முழையரொடும் வழிக்கொண்டு சென்னிமேற்கை
குவித்துளமெய் மொழிகரணங் குணமூன்று மொன்றித்தன் கொடிய பாவம்
அவித்துளயர் வொழிக்கமுளைத் தருள்குறிமேல் அன்பீர்ப்ப வடைவான் கானங்
கவித்துளபூந் தடம்படிந்து கடம்பவனத் துழைநுழைந்தான் கவலை தீர்வான். 425

அருவாகி யுருவாகி யருவுவங் கடந்துண்மை யறிவா னந்த
உருவாகி யளவிறந்த வுயிராகி யவ்வுயிர்க்கோர் உணர்வாய்ப் பூவின்
மருவாகிச் சராசரங்க ளகிலமுந்தன் னிடையுதித்து மடங்க நின்ற
கருவாகி முளைத்தசிவக் கொழுந்தையா யிரங்கண்ணுங் களிப்பக் கண்டான். 426

கண்டுவிழுந் தெழுந்துவிழி துளிப்பவெழு களிப்பென்னுங் கடலில் ஆழ்ந்து
விண்டுமொழி தழுதழுப்ப வுடல்பனிப்ப வன்புருவாய் விண்ணோர் வேந்தன்
அண்டர்பிரா னருச்சனைக்கு வேண்டுமுப கரணமெலா மகல்வா னெய்திக்
கொண்டுவரச் சிலரைவிடுத் தவரேகப் பின்னுமொரு குறைவு தீர்ப்பான். 427

தங்குடிமைத் தச்சனையோர் விமானமைத் திடவிடுத்தத் தடத்தின் பாற்போய்
அங்கணனைக் கடிதருச்சித் திடநறிய மலர்கிடையா தயர்வா னந்தச்
சங்கெறிதண் டிரைத்தடத்தில் அரனருளாற் பலபரிதி சலதி யொன்றிற்
பொங்குகதிர் பரப்பிமுளைத் தாலென்னப் பொற்கமலம் பூப்பக் கண்டான். 428

அன்புதலை சிறப்புமகிழ்ந் தாடினான் காரணத்தால் அதற்குநாமம்
என்பதுபொற் றாமரையென் றேமுலகும் பொலிகவென விசைத்துப் பின்னும்
மின்புதுமத் தடங்குடைந்து பொற்கமலங் கொய்தெடுத்து மீண்டு நீங்காத்
தன்பிணிநோய் தணியமுளைத் தெழுந்தமுழு முதன்மருந்தின் றன்பால் வந்து. 429

மொய்த்தபுனக் காடெறிந்து நிலந்திருத்தி வருமளவின் முளைத்த ஞான வித்தனைய சிவக்கொழுந்தின் றிருமுடிமேற் பரிதிகா மெல்லத் தீண்டச் சிந்தநெகிழ்ந் திந்திரன்றன் வெண்கவிகைத் திங்கணிழல் செய்வான் உள்ளம் வைத்தனனப் போதிரவி மண்டலம்போ விழிந்த தொரு மணிவி மாணம். 430

கிரியெட்டு மெனமழையைக் கிழித்தெட்டும் புழைக்கைமதிக் கீற்றுக் கோட்டுக் கரியெட்டுஞ் சினமடங்க னாலெட்டு மெட்டெட்டுக் கணமுந்தாங்க விரியெட்டுத் திசைபரப்ப மயனிருமித் துதவியவவ் விமானஞ் சாத்தி அரியெட்டுத் திருவுருவப் பரஞ்சுடரை யருச்சிப்பான் ஆயி னானே. 431

முந்தவம ருலகடைந்து பூசனைக்கு வேண்டுவன முழுதந் தேர்வார் வந்துதரு வைந்தீன்ற பொன்னாடை மின்னுமிழு மணிப்பூண் வாசச் சந்தனமந் தாகினிமஞ் சனந்துபந் திருப்பள்ளித் தாமந் தீபம் அந்தமிலா னைந்துநறுங் கனிதீந்தேன் றிருவமுத மனைத்துந் தந்தார். 432

தெய்வத்தா மரைமுளைத்த தடம்படிந்து பவந்தொலைக்குந் திருநீ றாடித் சைவத்தாழ் வடந்தாங்கி யன்புருவாய் அருளுவந் தானாய்த் தோன்றும் பைவைத்தா டரவார்த்த பசுபதியை யவனுரைத்த பனுவ லாற்றின் மெய்வைத்தா தரம்பெருக வருச்சனைசெய் தானந்த வெள்ளத் தாழ்ந்தான். 433

பாரார வட்டாங்க பஞ்சாங்க விதிமுறையாற் பணிந்துள் வாய்மெய் நேராகச் சூழ்ந்துடலங் கம்பித்துக் கும்பிட்டு நிருத்தஞ் செய்து தாராரூந் தொடைமிதப்ப வானந்தக் கண்ணருவி ததும்ப நின்றன் பாராமை மீக்கொள்ள வஞ்சலித்துத் துதிக்கின்றான் அமரர் கோமான். 434

அங்கணா போற்றி வாய்மை யாரணா போற்றி நாக கங்கணா போற்றி மூல காரணா போற்றி நெற்றிச் செங்கணா போற்றி யாதி சிவபரஞ் சுடரே போற்றி எங்கணா யகனே போற்றி யீறிலா முதலா போற்றி. 435

யாவையும் படைப்பாய் போற்றி யாவையுந் துடைப்பாய் போற்றி யாவையு மானாய் போற்றி யாவையும் அல்லாய் போற்றி யாவையு மறிந்தாய் போற்றி யாவையு மறந்தாய் போற்றி யாவையு புணர்ந்தாய் போற்றி யாவையும் பிரிந்தாய் போற்றி. 436

இடருறப் பிணித்த விந்தப் பழியினின் றென்னை யீர்த்துன் அடியிணைக் கன்ப னாக்கு மருட்கடல் போற்றி சேற்கண் மடவரன் மணாள் போற்றி கடம்பமா வனத்தாய் போற்றி சுடர்விடு விமான மேய சுந்தர விடங்க போற்றி. 437

பூசையும் பூசைக்கேற்ற பொருள்களும் பூசை செய்யும்
நேசனும் பூசை கொண்டு நியதியின் பேறு நல்கும்
ஈசனுமாகிப் பூசை யான்செய்தேன் என்னுமென் போத
வாசனை யதுவுமான மறைமுத லடிகள் போற்றி. 438

என்னநின் றேத்தி னானை யின்னகை சிறிது தோன்ற
முன்னவ னடியார் எண்ண முடிப்பவ னருட்க ணோக்கால்
உன்னது வேட்கை யாதிங் குரையென விரையத் தாழ்ந்து
சென்னிமேற் செங்கை கூப்பித் தேவர்கோ னிதனை வேண்டும். 439

ஐயநின் னிருக்கை யெல்லைக் கணியனாம் அளவி னீங்கா
வெய்யவென் பழியி னோடு மேலை நாளடியேன் செய்த
மையல்வல் விளையு மாய்ந்துன் மலரடி வழத்திப் பூசை
செய்யவு முரிய னானேன் சிறந்தபே றிதன்மேல் யாதோ. 440

இன்னநின் பாதப் போதே யிவ்வாறே யென்றும் பூசித்
துன்னடி யாருள் யானு மோரடித் தொண்டன் ஆவேன்
அன்னதே யடியேன் வேண்டத் தக்கதென் றடியில் வீழ்ந்த
மன்னவன் றனக்கு முக்கண் வரதனுங் கருணை பூத்து. 441

இருதுவிற் சிறந்த வேனிலு மதியா றிரண்டிச் சிறந்தவான் றகரும்
பொருவிறா ரகையிற் சிறந்தசித் திரையுந் திதியினிற் சிறந்தபூ ரணையும்
மருவுசித் திரையிற் சித்திரை தோறும் வந்துவந் தருச்சியோர் வருடந்
தெரியுநாண் முந்நூற் றறுபது மைந்துஞ் செய்தவர்ச் சனைப்பயன் எய்தும். 442

துறக்கநா டணைந்து சுத்தபல் போகந் துய்த்துமேன் மலபரி பாகம்
பிறக்கநான் முகன்மான் முதற்பெருந் தேவர் பெரும் பதத் தாசையும் பிறவும்
மறக்கநாம் வீடு வழங்குதும் என்ன வாய்மலர்ந் தருளிவான் கருணை
சிறக்கநால் வேதச் சிகையெழு மநாதி சிவபரஞ் சுடர்விடை கொடுத்தான். 443

மூடினான் புளகப் போர்வையால் யாக்கை முடிமிசை யஞ்சலிக் கமலஞ்
சூடினான் வீழ்ந்தான் எழுந்துகண் ணருவி பன்முறை துதிசெய்
தாடினா னைய னடிபிரி வாற்றா தஞ்சினா னவனரு ளாணை
நாடினான் பிரியாவிடைகொடு துறக்க நண்ணினான் விண்ணவர் நாதன். 444

வந்தரமங் கையர் கவரி மருங்கு வீச மந்தார கற்பகப்பூ மாரி தூற்ற
அந்தரநாட் டவர்முடிகள் அடிகள்சூட வயிராணி
முலைத்த டந்தோய்ந் தகலந் திண்டோள்
விந்தமெனச் செம்மாந்து விம்மு காம
வெள்ளத்து ளுடலமுந்தவுள்ளஞ் சென்று
சுந்தரநா யகன் கருணை வெள்ளற் தாழ்ந்து தொன்
முறையின் முறைசெய்தான் துறக்க நாடன். 445

- இந்திரன் பழிதீர்த்தப் படலம் சுபம் -

www.shaivam.org

02. வெள்ளை யானையின் சாபம் தீர்த்த படலம்

- மட்டவிழுங் கொன்றைச் சடையான் மகவானைத்
தொட்ட பழியின் றொடக்கறுத்த வாறீது
பட்டமத வேழம் பரணைப் பராய் முனிவன்
அட்டகொடுஞ் சாபநீத் தேகியவாறு ஓதுவாம். 446
- கருவா சனைகழிக்குங் காசிநகர் தன்னிற்
றுருவாச வேதமுனி தொல்லா கமத்தின்
பெருவாய்மை யாற்றன் பெயர் விளங்க வீசன்
ஒருவா விலிங்க வொளியுருவங் கண்டான். 447
- இன்புற் றருச்சனைசெய் தேத்துவான் அவ்வேலை
அன்புக் கெளிய னருளாற் றிருமுடிமேன்
மின்பொற் கடிக்கமலப் போதொன்று வீழ்த்திடலுந்
தன்பொற் கரகமலப் போதலர்த்தித் தாங்கினான். 448
- தாங்கிக்கண் சென்னி தடமார் பணைத்துடலம்
வீங்கித் தலைசிறந்த மெய்யுவகை மேற்கொள்ள
நீங்கிக் கழிந்த கருணை நிதியனையான்
யங்கற் பகநாட்டிற் போகின்றான் அவ்வேலை. 449
- சங்கலறச் செங்களத்துத் தானவரைத் தேய்த்துவிறற்
கொங்கலர்ந்தார் வேய்ந்தமரர் கோமான்றன் கோநகரிற்
செங்கண் அமரர்பெருஞ் சேனைக் கடல் கலிப்ப
மங்கலப்பல் லாண்டு மறைமுழங்க வந்தணைவான். 450
- எத்திக்குங் கல்லென் றியங்கலிப்ப வேந்திழையார்
தித்தித்து அமுதொழுக்குங் கீதஞ் செவிமடுப்பப்
பத்திக் கவரிநிரை தானைபடுகடலிற்
றத்திப் புரளுந் திரைபோற் றலைபனிப்ப. 451
- அங்கட் கடலி னெடுங்கூடம் பகநிமிர்ந்த
வங்கத் தலையுய்க்கு மீகான் றனைமானத்
திங்கட் குடைநிழற்றத் தீந்தே மதங்கவிழ்க்கும்
வெங்கற் களிற்றின் மிசைப்பவனி போந்தணைந்தான். 452
- அத்தலைவிண் ணாடர் அருகணைந்து வெவ்வேறு
தத்த மனக்கிசைந்த கையுறைக டாங்கொடுத்துக்
கைத்தலங்கள் கூப்பினார் கண்டார் கடவுளரில்
உத்தமனை யர்ச்சித்துப் போந்தமுனி யுத்தமனும். 453

தீங்கரிய வாசிமொழி செப்பித்தன் செங்கரத்தின்
நீங்கரிய தாமரையை நீட்டினான் மற்றதனைத்
தாங்கரிய செல்வத் தருக்காலோர் கையோச்சி
வாங்கிமத யானையின்மேல் வைத்தான் மதியில்லான். 454

கீறிக் கிடந்த மதியனைய கிம்புரிகோட்
ஔறிக் கடங்கவிழ்க்கு மால்யானை யுச்சியின்மேல்
நாறிக்கிடந்த நறுமலரை வீழ்த்தியுரற்
சீறிக்கிடந்த நெடுந் தாளாற் சிதைத்தன்றே. 455

கண்டான் முனிகாமற் காய்ந்தா னுதற்கண்போல்
விண்டார் அழல்சிதற நோக்கினான் வெங்கோபங்
கொண்டா னமர ரொதுங்கக் கொதித்தாலம்
உண்டா னெனநின் றுருத்தா னுரைக்கிறான். 456

புள்ளியதோ லாடை புனைந்தரவம் பூணணிந்த
வெள்ளிய செங்கண் விடையான் அடிக்கமலம்
உள்ளிய மெய்யன் படையா ரருவருத்துத்
தள்ளிய செல்வத் தருக்கினா யென்செய்தாய். 457

கதிர்த்தார் முடியமரர் கையுறையே நன்கு
மதித்தா யெம்மீசன் மதிமுடிமேற் சாத்தும்
பொதித்தா தவிழ்மலரைப் போற்றாது வாங்கி
மிதித்தானை சிந்தவதன் மேல்வைத்தாய் பேதாய். 458

வண்டுளருந் தண்டுழாய் மாயோன் இறுமார்ப்பும்
புண்டரிகப் போதுறையும் புத்தே ளிறுமாப்பும்
அண்டர்தொழ வாழுன் னிறுமாப்பு மாலாலம்
உண்டவனைப் பூசித்த பேறென் றுணர்ந்திலையால். 459

சேட்டானை வானவநின் சென்னி செழியரிலோர்
வாட்டானை வீரன் வளையாற் சிதறுகநின்
கோட்டான நாற்கோட்டு வெண்ணிறத்த குஞ்சரமும்
காட்டானை யாகவென விட்டான் கடுஞ்சாபம். 460

சவித்தமுனி பாதந் தலைக்கொண்டு செங்கை
குவித்தமரர் தங்கோன் குறையிரப்பா ரைய
அவித்தபொறி யாயெம் மரசுங்கா றள்ளுஞ்
செவித்தறுகண் வேழமுந் தீங்குடையர் அன்றோ. 461

அத்தகைய நீராற் சபித்தீ ரடிகேன்மற்
றித்தகைய சாப மினிவிடுமின் என்றிரந்து
கைத்தலங்கள் கூப்பிக் கரைந்தார்க் கிரங்கியருள்
வைத்த முனிபிறிது சாபம் வகுக்கின்றான். 462

சிந்தனை வாக்கிற் கெட்டாச் சிவனருள் அளித்த சேட
நிந்தனை பரிகா ரத்தா னீங்காது தலைமட் டாக
வந்தது முடிமட் டாக மத்தமா வனமா வாகி
ஐந்திரு பஃதாண் டெல்லை யகன்றபின் பண்டைத் தாக. 463

என்றான் பிறிது சாபம் இந்திரன் மகுட பங்கம்
ஒன்றிய செய்கை பின்ன ருரைத்துமற் றஃது நிற்க
நின்றவெள் ளானை வான நீத்தறி விழுந்து நீலக்
குன்றென வனத்து வேழக் குழாத்தொடு குழீ இய தன்றே. 464

மாவொடு மயங்கிச் செங்கன் மறம்பயில் காடு முல்லைப்
பூவொடு வழங்கு நீத்தப் புறவமுங் குறவர் தங்கள்
தேவொடு பயிலுங் கல்லுந் திரிந்துநூ றியாண்டுஞ் செல்லக்
காவொடு பயிலுந் தெய்வக் கடம்பமா வனம்புக் கன்றே. 465

புக்குரல் வட்டத் திண்காற் பொருவிறே வியலிற் றீர்ந்த
மைக்கருங் களிறு முக்கண் மாதவன் அருள்வந் தெய்தத்
தக்கதோ ரமையஞ் சார மரகதந் தழைத்து மின்னு
நக்கபொன் முளரி பூத்த நளிர்கயந் தலைக் கண் டன்றே. 466

கண்டபோ தறிவு தோன்றக் கயந்தலைக் குடைந்த போது
பண்டைய வடிவந் தோன்றப் பரஞ்சுடர் அருட்கண் டோன்றக்
கொண்டதோர் பரமா னந்தக் குறியெதிர் தோன்றக் கும்பிட்
டண்டர்நா யகனைப் பூசை செய்வதற் கன்பு தோன்ற. 467

தூம்புடைக் கையான் மொண்டு மஞ்சனத் தாநீ ராட்டித்
தேம்புடை யொழுகப் பள்ளித் தாமமுந் தெரிந்து சாத்திப்
பாம்புடைத் தாயவேணிப் பரனையர்ச் சிக்கவுள்ளத்
தாம்புடை யறிந்த வெந்தை யானையை நோக்கிக் கூறும். 468

வந்ததை யெவனீ வேண்டும் வரமெவன் உரைத்தி யென்னச்
சிந்தையி லன்பு கூர்ந்த தெய்வத வேழந் தாழ்ந்து
முந்தையில் விளைவும் வந்த முறைமையு முறையாற் கூறி
எந்தையை யடையப் பெற்றேற் கினியொரு குறையுண் டாமோ. 469

என்பதா மாரம் பூண்ட வெந்தையிக் கரிக ளெட்டோ
 டொன்பதா யடிய நேனு முன்னடி பிரியா துன்றன்
 முன்பதா யிவ்வி மான முதுகுறச் சுமப்ப லென்றோர்
 அன்பதா யொன்றென் னுள்ளத் தடுத்ததா லஃதே வேண்டும். 470

இடையறா வன்பின் வேழ மிங்ஙனங் கூற விண்ணா
 டுடையவ னம்பான் மெய்யன் புடையவன் அவனைத் தாங்கி
 அடைவதே நமக்கு வேண்டு மகமகிழ் வென்னாப் பின்னும்
 விடையவள் வரங்க ணல்கி விடைகொடுத்தருளி னானே. 471

விடைகொடு வணங்கி யேகும்வெள் ளானை
 மேற்றிசை யடைந்துதன் பெயராற்
 றடமுமற் றதன்பால் ஆனையுங் கணைசன்
 றன்னையுங் கண்டருச் சனைசெய்
 திடையறா வன்புந் தானுமங் கிருக்கு மெல்லையிச்
 செய்திகேட் டருள்கூர்
 கடவுளர் பெருமா னுழையரை விளித்தெங்
 களிற்றினைக் கொணர்கென விடுத்தான். 472

வல்லைவந் தழைத்தார் தம்மைமுன் போக்கி
 வருவ லென் றெழுந்துகீழ்த் திசையோர்
 எல்லைவந் தோரூர் தன்பெய ராற்கண் டிந்திரேச்
 சிரனென விறைவன்
 றொல்லைவண் பெயரா லொன்றுகண் டரனைத்
 தூயபூ சனைசெய்தல் கிருப்பக்
 கல்லைவன் சிறகு தடிந்தவன் இன்னுங் களிறுவந்
 திலதெனப் பின்னும். 473

மனத்தினுங் கடிய தூதரை விடுப்ப வானடைந்
 திறைவனை வணங்கிப்
 புனத்தினுங் கடிய கல்லினும் பன்னாட் புன்கணோ
 யுறவரு சாபங்
 கனத்தினுங் கரிய கண்டனைக் கண்டு சுளைந்ததுங்
 கிளந்துதிக் கயத்தின்
 இனத்தினுங் கழிந்த தெய்வத வேழம் இனிதுவீற
 றிருந்தது மாதோ. 474

குடவயி னயிரா வதப்பெருந் தீர்த்தங் குடைந்தயி ராவத கணைசக்
 கடவுளைத் தொழுதை ராவதேச் சுரத்துக் கடவுளைப் பணிந்தவர் சாபத்
 தொடர்பினும் பாவத் தொடர்பினுங் கழிவர் சுராதிபன் களிறுசென்னெறிபோய்
 இடர்கெட வைகை படிந்துதென் கரையில் இந்திரேச் சுரனடி பணிவோர். 475

இம்மையி லறமுன் மூன்றால் எம்திய பயனை யெய்தி
அம்மையின் மகவா னீரே ழூரும்பத மளவும் வானில்
வெம்மையில் போக மூழ்கி வெறுப்புவந் தடைய வுள்ளச்
செம்மையில் விளைபே ரின்பச் சிவகதிச் செல்வ ராவார். 476

- வெள்ளை யானையின் சாபம் தீர்த்த படலம் சுபம் -

03. திருநகரம் கண்ட படலம்

தான வாறிழி புகர்முகத் தடுகரி சாபம்
போன வாறுரை செய்துமேற் புதுமதி முடிமேல்
வான வாறினன் கடம்பா வனமுது நகரம்
ஆன வாறது தனைச்சிறது அறிந்தவா றறைவாம். 477

இன்ன ரம்புளர் ஏழிசை யெழிஅன்மிடற் றளிகள்
கின்ன ரம்பயில் கடம்பமா வனத்தினின் கீழ்சார்த்
தென்னர் சேகர னெனுங்குல சேகர னுலக
மன்னர் சேகர னரசசெய் திருப்பது மண்வூர். 478

குலவு மப்பெரும் பதியிளங் கோக்களில் ஒருவன்
நிலவு மாநிதி போலருச் சனைமுத னியதி
பலவு மாஞ்சிவ தருமமுந் தேடுவான் பரன்பார்
றலைமை சான்றமெய் யன்பினான் தனஞ்சயன் என்பான். 479

செல்வ மாநக ரிருந்துமேற் றிசைப்புலஞ் சென்று
மல்லல் வாணிகஞ் செய்துதன் வளம்பதி மீள்வான்
தொல்லை யேழ்பவக் கடற்கரை தோற்றுவித் தடியார்
அல்ல நீர்ப்பவன் கடம்பமா வனம்புகும் அளவில். 480

இரவி கண்மறைந் தேழ்பரி யிரத முந் தானும்
உரவு நீர்க்கருங் கடலில் வீழ்ந் தொளித்தன னாக
இரவு நீண்மயங் கிருள்வயிற் றமியனாய் மெலியும்
அரவு நீர்ச்சடை யண்ணலுக் கன்பினோ னாங்கண். 481

வாங்கு நான்மருப் பேந்திய மதமலை யெருத்தந்
தாங்கி யாயிரங் கரங்களாற் றடவியெண்டி சையுந்
தூங்கு காரிரு டுரத்துசெஞ் சுடரெனச் சூழ்போய்
வீங்கு காரிரு ளதுக்கிய விமானனேர் கண்டான். 482

- அடுத்த ணைந்தனன் அவிர்சுடர் விமானமீ தமர்ந்த
கடுத்த தும்பிய கண்டனைக் கண்டுதாழ்ந் துவகை
மடுத்த நெஞ்சினா னங்ஙனம் வைகிருள் கழிப்பான்
எடுத்த சிந்தையி னிடுந்தன னிருக்குமவ் விருள்வாய். 483
- சோம வாரமன் றாதலாற் சுரர்களங் கெய்தி
வாம மேகலை மலைமக டலைமகன் மலர்ந்த
காமர் சேவடி பணிந்தவன் கங்குல்போற் கருதி
யாம நான்கினு மருச்சனை யின்புறப் புரிவார். 484
- அண்டர் வந்தது மருச்சனை புரிவது மனைத்துந்
தொண்டர் அன்பினுக் கெளியவன் சுரர்தொழக் கறுத்த
கண்ட னின்னருட் கண்ணினாற் கண்டன னுதலிற்
புண்ட ரம்பயி லன்புடைப் புண்ணிய வணிகன். 485
- நான மென்பனி நறும்புன னாயகன் பூசைக்
கான நல்விரை வருக்கமும் அமரர்கைக் கொடுத்து
ஞான வெண்மதிச் சடையவன் கோயிலின் ஞாங்கர்த்
தான மர்ந்தருச் சனைசெய்வான் றங்கணா யகனை. 486
- வள்ள றன்னைமெய் யன்பினால் அருச்சனைசெய் வானோர்
உள்ள வல்வினை யீட்டமுங் கங்குலு மொதுங்கக்
கள்ள மில்லவன் யாரையுங் கண்டிலன் கண்டான்
தள்ள ருஞ்சுடர் விமானமேற் றனித்துறை தனியை. 487
- ஆழ்ந்த சிந்தையன் அதிசய மடைந்துசே வடிக்கீழ்த்
தாழ்ந்தெ முந்திரு கைகளுந் தலைமிசைக் கூப்பிச்
சூழ்ந்து தன்பதிக் கேகுவா னொருதலை துணிந்து
வாழ்ந்த வன்பினான் விடைகொடு வழிக்கொடு வந்தான். 488
- முக்க டம்படு களிற்றினான் முகிறவழ் கோயில்
புக்க டங்கலர் சிங்கமன் னானெதிர் புகல்வான்
திக்க டங்கலுங் கடந்தவெந் திகிரியாய் நெருநல்
அக்க டம்பமா வனத்திலோர் அதிசயங் கண்டேன். 489
- வல்லை வாணிகஞ் செய்துநான் வருவழி மேலைக்
கல்ல டைந்தது வெங்கதிர் கங்குலும் பிறப்பும்
எல்லை காணிய கண்டனன் இரவிமண் டலம்போல்
அல்ல டுஞ்சுடர் விமானமு மதிற்சிவக் குறியும். 490

- மாவ லம்புதார் மணிமுடிக்க கடவுளர் வந்தத்
தேவ தேவனை யிரவெலாம் அருச்சனை செய்து
போவ தாயினார் யானுமப் பொன்னெடுங் கோயின்
மேவு மீசனை விடைகொடு மீண்டன னென்றான். 491
- மூளு மன்பினான் மொழிந்திட முக்கணெம் பெருமான்
றாளு மஞ்சலி கரங்களுந் தலையில்வைத் துள்ளம்
நீளு மன்புறமற் புதமுமே நிரம்பநீர் ஞாலம்
ஆளு மன்னவன் இருந்தனன் போயினா னருக்கன். 492
- ஈட்டு வார்வினை யொத்தபோ திருண்மலங் கருக
வாட்டு வார்அவர் சென்னிமேன் மலரடிக் கமலஞ்
சூட்டு வார்மறை கடந்ததந் தொல்லுரு விளங்கக்
காட்டு வாரொரு சித்தராய்த் தோன்றினார் கனவில். 493
- வடிகொள் வேலினாய் கடம்பா வனத்தினைத் திருந்தக்
கடிகொள் காடகழ்ந் தணிநகர் காண்கென வுணர்த்தி
அடிகள் ஏகினார் கவுரிய ராண்டகை கங்குல்
விடியும் வேலைகண் விழித்தனன் பரிதியும் விழித்தான். 494
- கனவிற் றீர்ந்தவ னியதியின் கடன்முடித் தமைச்சர்
சினவிற் றீர்ந்தமா தவர்க்குந்தன் கனாத்திறஞ் செப்பி
நனவிற் கேட்டதுங் கனவிற் கண்டது நயப்ப
வினவித் தேர்ந்துகொண் டெழுந்தனன் மேற்றிசைச் செல்வான். 495
- அமைச்ச ரோடுமந் நீபமா வனம்புகுந் தம்பொன்
சமைச்ச விழ்ந்தபொற் றாமரைத் தடம்படிந் தொளிவிட்
டிமைச்ச லர்ந்தபொன் விமானமீ தினிதுவீற் றிருந்தோர்
தமைச்ச ரண்பணிந்து அஞ்சலி தலையின்மேன் முகிழ்த்தான். 496
- அன்பு பின்றள்ள முன்புவந் தருட்கணீர்த் தேக
என்பு நெக்கிட வேகிவீழ்ந் திணையடிக் கமலம்
பொன்பு னைந்ததார் மெளலியிற் புனைந்தெழுந்து இறைவன்
முன்பு நின்றுசொற் பதங்களாற் றோத்திர மொழிவான். 497
- சரண மங்கையோர் மங்குறை சங்கர சரணஞ்
சரண மங்கல மாகிய தனிமுதல் சரணஞ்
சரண மந்திர வடிவமாஞ் சதாசிவ சரணஞ்
சரண மும்பர்க ணாயக பசுபதி சரணம். 498

- ஆழி ஞாலமே லாசையும் அமரர்வான் பதமேல்
வீழு மாசையும் வெறுத்தவர்க் கன்றிமண் ணாண்டு
பீழை மூழ்கிவா னரகொடு பிணிபடச் சூழலும்
ஏழை யேங்களுக் காவதோ வெந்தைநின் கருணை. 499
- சூள தாமறைச் சென்னியும் தொடத்தொட நீண்ட
நீள னீயுனக் கன்பில மாயினு நீயே
மூள வன்புதந் தெங்குடி முழுவதும் பணிகொண்
டாள வேகொலிக் கானகத் தமர்ந்தனை யென்னா. 500
- சுரந்த வன்பிரு கண்வழிச் சொரிவபோற் சொரிந்து
பரந்த வாரொடு சிவானந்தப் பரவையுட் படிந்து
வரந்த வாதமெய் யன்பினால் வலங்கொடு புறம்போற்
தரந்தை தீர்ந்தவன் ஒருசிறை யமைச்சரோ டிருந்தான். 501
- ஆய வேலையின் மன்னவ னாணையால் அமைச்சர்
மேய வேவலர் துறைதுறை மேவினர் விடுப்பப்
பாய வேலையி னார்த்தனர் வழிக்கொடு படர்ந்தார்
சேய காடெறிந் தணிநகர் செய்தொழின் மாக்கள். 502
- வட்ட வாய்மதிப் பிளவின்வெள் வாய்க்கூரிய நவியம்
ஓட்ட தோளினர் யாப்புடைக் கச்சினர் இரும்பின்
விட்ட காரொளி மெய்யினர் விசிகொள்வார் வன்றோல்
தொட்ட காலினர் வனமெறி தொழிலின ரானார். 503
- மறியு மோதைவண் டரற்றிட மரந்தலை பனிப்ப
எறிய மோதையு மெறிபவ ரோதையும் இரங்கி
முறிய மோதையு முரிந்துவீ ழோதையு முகில்வாய்ச்
செறியு மோதையிங் கீழ்ப்பட மேற்படச் செறியும். 504
- ஒளிறு தாதொடு போதுசெந் தேனுக வொலித்து
வெளிறில் வன்மரஞ் சினையிற் வீழ்வசெங் களத்துப்
பிளிறு வாயவாய் நிணத்தொரு குருதிநீர் பெருகக்
களிறு கோடிற மாய்ந்துவீழ் காட்சிய வனைய. 505
- பூவ டைந்தவண் டினமயற் புறவொடும் பழனக்
காவ டைந்தன பறவைவான் கற்பக மடைந்த
கோவ டைந்திட வொதுங்குறுங் குறும்புபோற் செறிந்து
மாவ டைந்தன மாடுள வரைகளுங் காடும். 506

- இருணி ரம்பியவனவெலா மெறிந்துமெய் யுணர்ந்தோர்
தெருணி றைந்தசிந் தையின்வெளி செய்துபல் லுயிர்க்கும்
அருணி றைந்துபற் றறுத்தர னடிநிழ லடைந்த
கருணை யன்பர்தம பிறப்பென வேரொடுங் களைந்தார். 507
- களைந்து நீணிலந் திருத்திச்செந் நெறிபடக் கண்டு
வளைந்து நன்னக ரெடுப்பதெவ் வாறெனத் தேறல்
விளைந்து தாதுகு தார்முடி வேந்தன்மந் திரரோ
டளைந்த ளாவிய சிந்தையோ டிருந்தன னங்கண். 508
- மெய்ய ரன்புதோய் சேவடி வியனிலந் தீண்டப்
பொய்ய கன்றவெண் ணீறணி மேனியர் பூதிப்
பையர் நள்ளிருட் கனவில்வந் தருளிய படியே
ஐயர் வல்லைவந் தருளினா ரரசுளங் களிப்ப. 509
- கனவி லும்பெருங் கடவுளர் காண்பதற் கரியார்
நனவி லும்வெளி வந்தவர் தமையெதிர் நண்ணி
நினைவி னின்றதா ளிறைஞ்சினேந் நின்றுநல் வரவு
வினவி யாதனங் கொடுத்தனன் மெய்யுணர் வேந்தன். 510
- தென்ன ரன்பினில் அகப்படு சித்தர்தா முன்னர்ச்
சொன்ன வாதினூல் வழிவரு சார்புநூற் றொடர்பால்
நன்ன ராலய மண்டபங் கோபுர நகரம்
இன்ன வாறுசெய் யெனவகுத் திம்மென மறைந்தார். 511
- மறைந்தெ வற்றினு நிறைந்தவர் மலரடிக் கன்பு
நிறைந்த நெஞ்சடைப் பஞ்சவ னிலத்துமேம் பட்டுச்
சிறந்த சிற்பநூற் புலவராற் சிவபரஞ் சுடர்வந்
தறைந்து வைத்தவா றாலய மணிநகர் காண்பான். 512
- மறைபயில் மதும மண்டப மருத்த மண்டப மழை நுழை வளைவாய்ப்
பிறைபயில் சிகைமா மண்டப மறுகாற் பீடிகை திசையெலாம் பிளக்கும்
பறைபயி னிருத்த மண்டபம் விழாக்கொள் பன்மணி மண்டபம் வேள்வித்
துறைபயில் சாலை திருமடைப் பள்ளி சூழுறை தேவர்தங் கோயில். 513
- வலவயி னிமய வல்லி பொற் கோயின் மாளிகை யடுக்கிய மதில்வான்
நிலவிய கொடிய நெடிய சூளிகைவா னிலாவிரி தவளமா ளிகைமீன்
குலவிய குடுமிக் குன்றிவர் செம்பொற் போபுரங் கொண்டல்கண் படுக்குஞ்
சுவெயில் அகழிக் கிடங்குகம் மியநூற் றொல்வரம் பெல்லைகண் டமைத்தான். 514

சித்திர நிரைத்த பீடிகை மறுகு தெற்றிகள் வாணிலாத் தெளிக்கும்
நிலத்தில நிரைத்த விழாவரு வீதி நிழன்மணிச் சாளர வொழுக்கப்
பித்திகை மாடப் பெருந்தெருக் கவலை பீடுசால் சதுக்கநற் பொதியில்
பத்தியிற் குயின்ற மன்றுசெய் குன்று பருமணி மேடையா டரங்கு. 515

அருந்தவர் இருக்கை யந்தண ருறையு ளரசரா வணங்குல வணிகப்
பெருந்தெரு நல்வே ளாளர்பே ரறஞ்சால் பெருங்குடி யேனைய கரிதேர்
திருந்திய பரிமா நிலைக்களங் கழகந் தீஞ்சுவை யாறுநான் குண்டி
இரந்தவர்க் கருத்து நல்லறச் சாலை யினையன பிறவுநன் கமைத்தான். 516

துணிகயங் கீழ்நீர்க் கூவல்பு வோடை தொடுகுளம் பொய்கைநற் தவனந்
திணிமலர்ச் சோலை துடவையு யானந் திருநகர்க் கணிபெறச் செய்து
மணிமலர்த் தாரோன் மாளிகை தனக்கம் மாநகர் வடகுண பாற்கண்
டணிநகர் சாந்தி செய்வது குறித்தா னண்ணலார் அறிந்திது செய்வார். 517

பொன்மய மான சடைமதிக் கலையின் புத்தமு துகுத்தனர் அதுபோய்ச்
சின்மய மான தம்மடி யடைந்தார்ச் சிவமய மாக்கிய செயல்போற்
றன்மய மாக்கி யந்நகர் முழுதுஞ் சாந்திசெய் ததுவது மதுர
றன்மய மான தன்மையான் மதுரா நகரென வுரைத்தனர் நாமம். 518

கீட்டிசைக் கரிய சாத்தனுந் தென்சார் கீற்றுவெண் பிறை நுதற் களிற்றுக்
கோட்டிளங் களபக் கொங்கையன் னையருங் குடவயின் மதுமடை யுடைக்குந்
தோட்டிளந் தண்ணந் துழாயணி மௌலித் தோன்றலும் வடவயிற் றோடு
நீட்டிரும் போந்தி னிமிர்குழ லெண்டோ ணீலியுங் காவலா நிறுவி. 519

கைவரை யெருத்திற் கனவரை கிடந்த காட்சியிற் பொலிந்தொளிர் கோயின்
மைவரை மிடற்று மதுரைநா யகரை மரபுளி யருச்சனை புரிவான்
பொய்வரை மறையா கமநெறி யொழுகும் புண்ணிய முனிவரை யாதி
சைவரைக் காசிப் பதியினிற் கொணர்ந்து தலத்தினிற் றாபனஞ் செய்தான். 520

உத்தம குலத்து நாற்பெருங் குடியு முயர்ந்தவும் இழிந்தவுமயங்க
வைத்தவு மான புறக்குடி மூன்று மறைவழக் காமநு வகுத்த
தத்தம நெறிநின் றொழுகவை திகழுஞ் சைவமுந் தருமமும் தழைப்பப்
பைத்தெழு திரைநீர் ஞாலமேற் றிலகம் பதித்தென நகர்வளம் படுத்தான். 521

அன்றுதொட் டசர னந்நகர் எய்தி யணிகெழு மங்கல மியம்ப
என்று தொட் டிமைக்கு மனையின்மங் கலநா ளெய்தினா னிருந்துமுப் புரமுங்
குன்று தொட் டெய்தான் கோயின்மூன் றுறுப்புங் குறைவில்பு சனைவழா தோங்கக்
கன்றுதொட் டெறிந்து கனியுருத் தான்போற் கலிதூரந் தரசசெய் நாளில். 522

பவநெறி கடக்கும் பார்த்திவன் கிரணம் பரப்பினம் பரிதிபோன் மலயத்
 துவசனைப் பயந்து மைந்தன்மேன் ஞாலஞ் சுமத்திநாள் பலகழித் தொருநாள்
 நவவடி விறந்தோன் ஆலயத் தெய்தி நாதனைப் பணிந்துமூ வலஞ்செய்
 துவமையி லின்ப வருணிழ லெய்தி யொன்றியொன் றாநிலை நின்றான். 523

- திருநகரம் கண்ட படலம் சுபம் -

04. தடாதகைப் பிராட்டியார் திருவவதாரப் படலம்

கன்னியொரு பங்கினர் கடம்பவன மெல்லாம்
 நன்னகர மானது நவின்றுமுல கீன்ற
 அன்னைமக ளாகிமல யத்துவச னாகுந்
 தென்னனிடை வந்துமுறை செய்ததுரை செய்வாம். 524

மனுவறம் உவந்துதன் வழிச்செல நடத்தும்
 புனிதன்மல யத்துவசன் வென்றிபுனை பூணான்
 கனியமுத மன்னகரு ணைக்குறையுங் காட்சிக்
 கினியன்வட சொற்கட றமிழ்க்கட லிகந்தோன். 525

வேனில் விறல் வேள்வடிவன் வேட்கைவிளை பூமி
 ஆனமாட வார்கள்பதி னாயிரவர் உள்ளான்
 வானொழுகு பானுவழி வந்தொழுகு சூர
 சேனன்மகள் காஞ்சனையை மன்றல்வினை செய்தான். 526

கண்ணுதலை முப்பொழுதும் வந்துபணி கற்றோன்
 எண்ணில்பல நாண்மகவி லாவறுமை யெய்துப்
 பண்ணரிய தானதரு மம்பலவும் ஆற்றிப்
 புண்ணிய நிரம்புபரி வேள்விபுரி குற்றான். 527

ஈறின்மறை கூறுமுறை யெண்ணியொரு தொண்ணூற்
 றாறினொடு மூன்றுமக மாற்றவம ரேசன்
 நாறுமக மும்புரியி னென்பதநொ டிப்பின்
 மாறுமென மற்றதனை மாற்றியிது சாற்றும். 528

நன்பொருள் விரும்பினை யதற்கிசைய ஞாலம்
 இன்புறு மகப்பெறு மகத்தினை யியற்றின்
 அன்புறு மகப்பெறுதி யென்றமரர் நாடன்
 தன்புலம் அடைந்திடலு நிம்பநகு தாரான். 529

- மிக்கமக வேள்விசெய் விரும்புடைய னாகி
அக்கண மதற்குரிய யாவையும் அமைத்துத்
தக்கநிய மத்துரிய தேவியோடு சாலை
புக்கன னிருந்துமக வேள்விபுரி கிற்பான். 530
- ஆசறம றைப்புலவர் ஆசிரியர் காட்டும்
மாசறுச டங்கின்வழி மந்திரமு தாத்த
ஓசையறு தாத்தசொரி தந்தழுவ வோதி
வாசவ னிருக்கையி லிருந் தெரி வளர்ப்பான். 531
- விசும்புநில னுந்திசையும் வேள்வியடுசாலைப்
பசும்புகை படர்ந்தொரு படாமென மறைப்பத்
தசும்புபடு நெய்பொரி சமித்தனோடு வானோர்க்
கசும்புபடு மின்னமுதின் ஆகுதி மடுத்தான். 532
- ஐம்முக னநாதிபர மாத்தனூரை யாற்றால்
நெய்முக நிறைத்தழ னிமிர்ந்து வரு மெல்லை
பைம்முக வராவணி பரஞ்சுடர் தனிப்ப
மைம்முக நெடுங்கணிம வான்மனைவி நாண. 533
- வள்ளன்மல யத்துவச மீனவன் வலத்தோள்
துள்ளமனை காஞ்சனை சுருங்கிய மருங்குல்
தள்ளவெழு கொங்கைக டதும்பநிமிர் தீம்பால்
வெள்ளமொழி கக்கரிய வேற்கணிட னாட. 534
- இவ்வுலக மன்றியுல கேழுமகிழ் வெய்தச்
சைவமுத லாயின தவத்துறை நிவப்ப
ஓளவிய மறங்கெட வறங்குது கலிப்பத்
தெய்வமறை துந்துபி திசைப்புலன் இசைப்ப. 535
- மைம்மலர் நெடுங்கணர மங்கையர் நடிப்ப
மெய்ம்மன மொழிச்செயலின் வேறுபடல் இன்றி
அம்மதுரை மாநகரு ளாரக மகிழ்ச்சி
தம்மையறி யாதன தலைத்தலை சிறப்ப. 536
- மார்ந்தர்பயின் மூவறுசொன் மாநில வரைப்பிற்
றீந்தமிழ் வழங்குதிரு நாடது சிறப்ப
ஆய்ந்ததமிழ் நாடர சளித்துமுறை செய்யும்
வேந்தர்களின் மீனவர் விழுத்தகைமை யெய்த. 537

- நொய்தழ லெரிக்கடவு ணோற்றபயன் எய்தக்
கொய்தளி ரெனத்தழல் கொழுந்துபடு குண்டத்
தைவ ழிதழ்க்கமல மப்பொழு தலர்ந்தோர்
மொய்தளிர் விரைக்கொடி முளைத்தெழுவ தென்ன. 538
- விட்டிலகு சூழியம் விழுங்குசிறு கொண்டை
வட்டமதி வாய்க்குறு முயற்கறையை மானக்
கட்டியதி னாற்றிய கதிர்த்தரள மாலை
சுட்டியதில் விட்டொழுகு சூழ்கிரண மொப்ப. 539
- தீங்குதலை யின்னமுத மார்பின்வழி சிந்தி
யாங்கிள நிலாவொழுகு மாரவட மின்ன
வீங்குடல் இளம்பரிதி வெஞ்சுடர் விழுங்கி
வாங்குகடல் வித்துரும மாலையொளி கால. 540
- சிற்றிடை வளைந்தசிறு மென்றுகில் புறஞ்சூழ்
பொற்றிரு மணிச்சிறிய மேகலை புலம்ப
விற்றிரு மணிக் குழை விழுங்கிய குதம்பை
சுற்றிருள் கடிந்துசிறு தோள்வருடி யாட. 541
- தெள்ளமுத மென்மழலை சிந்திவிள மூரல்
முள்ளெயி றரும்பமுலை மூன்றுடைய தோர்பெண்
பிள்ளையென மூவொரு பிராயமொடு நின்றாள்
எள்ளரிய பல்லுயிரும் எவ்வுலகு மீன்றாள். 542
- குறுந்தளிர்மெல் லடிக்கிடந்த சிறுமணிநூ புரஞ்சதங்கை சூழறி யேங்க
நறுந்தளிர்போல் அசைந்துதளர் நடையொதுங்கி மழலையிள நகையுந் தோன்றப்
பிறந்தபெரும் பயன்பெறுபொன் மாலையடி யிருந்தொருபெண் பிள்ளை யானாள்
அறந்தமுவு நெறிநின்றோர்க் கிகம்போகம் வீடளிக்கு மம்மை யம்மா. 543
- செய்யவாய் வெளிறாது துணைமுலைக்கண் கருகாது சேல்போல் நீண்ட
மையவாய் மதர்த்தகருங் கண்பசவா தையிரண்டு மதியந் தாங்கா
தையவா லிலைவருந்தப் பெறாதுபெறு மகவையெடுத் தணைத்தாள் மோந்தாள்
துய்யவாய் முத்தங்கொண் டின்புற்றாள் முன்பெற்ற தோகை யன்னாள். 544
- பரையாதி விருப்பறிவு தொழிலாகி யுலகமெலாம் படைத்துக் காத்து
வரையாது துடைத்துமறைத் தருளியவை நின்றுந்தன் வடிவு வேறாய்
உரையாதி மறைகடந்த வொருமுதல்வி திருமகளா யுதித்தற் கிந்தத்
தரையாளு மன்னவன்செய் தவமிதுவோ அதற்குரிய தவந்தான் மன்னோ. 545

கள்ளமா நெறியொழுகும் பொறிகடந்து கரண மெலாங் கடந்தா னந்த
வெள்ளமாம் பரஞான வடிவுடையாள் தன்னன்பின் வெளிவந் தின்றோர்
பிள்ளையாய் அவதரித்த கருணையுந்தன் மணாட்டிதவப் பேறுந் தேறான்
பள்ளமா கடற்றாணைப் பஞ்சவர்கோ னெஞ்சகத்துவப் பரிவு கூர்ந்தான். 546

மகவின்றிப் பலபகல்யான் வருந்தியருந் தவம்புரிந்தேன் மைந்தற் பேறு
தகவிந்த மகஞ்செய்தேன் அதுவுமொரு பெண்மகவைத் தந்த தந்தோ
முகவிந்து நிலவொழுக வருபெண்ணு முலைமுன்றாய் முகிழ்த்து மாற்றார்
நகவந்த தென்னேயோ என்றுவகை யிலனாகி நலியு மெல்லை. 547

மன்னவநின் றிருமகட்கு மைந்தர் சடங்கனைத்தும் வழாது வேதஞ்
சொன்னமுறை செய்துபெயர் தடாதகையென் றிட்டுமுடி சூட்டு வாயிப்
பொன்னையா டனக்கிறைவன் வரும்பொழுதோர் முலைமறையும் புந்தி மாழ்கேல்
என்னவரன் அருளாலோர் திருவாக்கு விசும்பிடைநின் றெழுந்த தன்றே. 548

அவ்வாக்குச் செவிநிரம்ப வன்புவகை யகநிரம்ப வகல மெல்லாம்
மெய்வாக்கு மனமொன்ற விழிவாக்கும் புனனிர்ம்ப விமலற் போற்றி
நெய்வாக்கு மகநிரப்பி யெழுந்துமனை யொடுஞ்சாலை நீத்தி ரண்டு
கைவாக்கு மியங்கலிப்பக கடிமாட மனைபுகுந்தான் சுழற்கால் வேந்தன். 549

முரசதிர்ப்ப மங்கலங்கொண் டெதிர்வருவார் முகத்துவகை முறுவல் பூப்ப
அரசிருக்கு மண்டபம்புக் கினிதமர்ந்து கனகமழை யான்ற கேள்வி
விரசிருக்கு மறையவர்கைப் பெய்தெவர்க்கு மம்முறையால் வெறுப்ப நல்கிப்
பரசிருக்குங் கரதலத்தெம் பரன்கோயி னனிசிறப்புப் பல்க நல்கா. 550

சிறைவிடுமின் சிறைக்களமுஞ் சீத்திடுமின் ஏழாண்டு தேயத் தீட்டும்
இறைவிடுமி னயல்வேந்தர் திறைவிடுமி னிறைநிதிய மீட்டு மாயத்
துறைவிடுமி னறப்புறமு மாலயமும் பெருக்குமெனத் தொழாரைக் காய்ந்த
கறைவிடுமின் னயில்வேலான் வள்ளுவனைக் கூய்முரசங் கறங்கச் சாற்றி. 551

கல்யாண மணிமெளலி வேந்தரையுங் கால்யாப்புக் கழல நீத்துக்
கொல்யானை பரிநெடுந்தேர் அரசரிமை தொன்முறையாற் கொடுத்துப் போக்கிப்
பல்லாருங் கொளகவெனப் பண்டாரந் தலைசிறந்து பசும்பொன் னாடை
வில்லாரு மணிக்கொடும்புண் வெறுக்கைமுத லெனைப்பலவும் வெறுக்க வீசி. 552

தூமரபின் வருபெருமங் கலகவிகட் கிருநிதியந் துகில்புண் பாய்மா
காமர்கரி பரித்தடந்தேர் முதலாய பலபொருளுங் களிப்ப நல்கிக்
கோமறுகு களிதூங்கச் சுண்ணமொடு மெண்ணெய்விழாக் குளிப்ப நல்கி
மாமதுரா நகரன்றி மற்றுமுள நகரெங்கு மகிழ்ச்சி தூங்க. 553

இவ்வண்ண நகர்களிப்ப விறைமகனுங் விறைமகனுங் களிப்பெய்தி இறைவர் சொன்ன
அவ்வண்ணஞ் சாதமுதல் வினை நிரப்பித் தடாதகையென்று அழைத்துத் தேவி
மெய்வண்ண மறையுணரா விறைவிதனை மேனைபோல் மேனா ணோற்ற
கைவண்ணத் தளிர்நீண்டி வளர்ப்பவிம வான்போலக் களிக்கு நாளில். 554

திருந்தாத விளங்குதலை யாயமோடு புறம்போந்து சிறார்க்குச் சிற்றில்
விருந்தாக மணர்சிறுசோ றட்டும்வரை யுரங்கிழித்த வேளும் வாய்வைத்
தருந்தாத விளமுலைவாய் வைத்தருத்தப் பாலைவதனக் களித்தும் போதில்
வருந்தாதை யண்டமெலாஞ் சிற்றிலிழைப் பாளாய்க்கு மகிழ்ச்சி செய்தான். 555

தீட்டுவாள் இரண்டனைய கண்களிப்பத் தோழியர்க்குத் தெரிய வாடிக்
காட்டுவா ளெனக்கழங்கு பந்துபயின் றம்மனையுங் கற்றுப் பாசம்
வீட்டுவாண் மேலொடுகீழ் தள்ளவெமை வினைக்கயிறு வீக்கி யூசல்
ஆட்டுவாள் காட்டுதல்போல் லாடினா ணித்திலத்தாம் பசைத்த லூசல். 556

இம்முறையாற் றாயர்க்குந் தோழியர்க்கு மகத்துவகை யீந்தாள் ஆகி
அம்முறையாற் றாதைக்கு மகத்துவகை யீவாளா யாத்த வாய்மைச்
செம்முறையா ரண்முதனா லீரெட்டுக் கலைமுழுதுந் தெளிந்தா ளந்த
மெய்ம்மறையார் கலையனைத்தும் மேகலையா மருங்கசைத்த விமலை யம்மா. 557

சொல்வாய்மைக் கலைத்தெளிவு முழுமதியைப் பிளந்திருபாற் சொருகி யன்ன
பல்வாய்மைக் கடகரிதேர் பரியுகைக்குந் திறனுமழற் பகழி தூர்க்கும்
வில்வாள்வச் சிரமுதற்பல் படைத்தொழிலுங் கண்டிளமை விழுங்கு மூப்பிற்
செல்வாய்மைத் திறலரசன் றிருமகட்கு முடிசூட்டுஞ் செய்கை பூண்டான். 558

முடிகவிக்கு மங்கலநாள் வரையறுத்துத் திசைதோறு முடங்கல் போக்கி
கடிகெழுதார் மணிமெளலிக் காவலரை வருவித்துக் காவல் சூழ்ந்த
கொடியணிமா நகரெங்கும் விழாவெடுப்ப வழகமைத்துக் குன்ற மன்ன
தொடிகெழுதோட் சுமதிதிரு மணத்தினுக்கு வேண்டுவன சூழ்ந்து செய்தான். 559

மங்கலதூ ரியமுழங்க மால்யானை யுச்சிமிசை வந்த பூத
கங்கைமுதல் ஓன்பதுதீர்த் தமுநிரப்பிக் கதிர் விடுபொற் கடம்பூ சித்துப்
புங்கவரை மந்திரத்தீ வளர்த்தமுத மருத்தியெரி பொன்னாற் செய்த
சிங்கமணி யாதனத்தை நேசித்துப் பூசித்துத் தெய்வ மேற்றி. 560

திருமுடியை மதயானை மிசைவைத்து நகரைவலஞ் செய்து பூசித்
தருமணியாற் சுடிகையிழைத் தாடகத்தாற் குயிற்றியதோர் ஐவாய் நாகம்
பெருமணிநீள் படம்பரப்பி மிசைகவிப்ப வச்சிங்க பீடத் தேற்றிக்
குருமணிவா ணகைமயிலைக் கும்பத்துப் புண்ணியநீர் குளிர வாட்டி. 561

- புங்கவர்மந் தாரமழை பொழியவருந் தவராக்கம் புகலத் தெய்வப்
பங்கயமென் கொம்பனையா ராடமுனி பன்னியர்பல் லாண்டு பாட
மங்கலதூ ரியமுழங்க மறை தழங்க மாணிக்க மகுடஞ் சூட்டி
எங்கருணைப் பெருமாட்டிக் கரசமைச்சர் பணியுந்தன் னிறைமை நல்கா. 562
- பாலனைய மதிக்கவிகை மிசைநிழற்ற மதிகிரணம் பரப்பி யன்ன
கோலமணிக் கவரிபுடை யிரட்டமலர் மழைதேவர் குழாங்க றூற்றக்
காலையிளங் கதிர்கயிலை யுதித்தெனவெண் கடாயானைக் கழுத்தில் வேப்ப
மாலைமுடிப் பெண்ணரசை மங்கலதூ ரியமுழங்க வலஞ்செய் வித்தான். 563
- விண்ணாடு மொழிகேட்ட மகிழ்ச்சியுனுந் திருமகடன் விளக்க நோக்கி
உண்ணாடு பெருங்களிப்புத் தலைசிறப்புச் சிலபகல்சென்றொழிய மேனாட்
புண்ணாடு வேன்மங்கை குதுகலித்து நடிப்பத்தன் புயமேல் வைத்த
மண்ணாடு மகட்களித்து வானாடு பெற்றானம் மகவு பெற்றான். 564
- விரதநெறி யடைந்தீற்றுக் கடன்பிறவுந் தாதைக்கு விதியால் ஆற்றி
அரதனமெல் லணைமேற்கொண் டுலகமெலா மொருகுடைக்கீ ழாள்வா ளானாள்
சரதமறை யாய்மறையின் பொருளாயப் பொருண் முடிவு தானாய்த் தேனின்
இரதமெனப் பூவின்மண மெனப்பரம னிடம்பிரியா வெம்பிராட்டி. 565
- மண்ணர சிறைஞ்ச ஞால மநுவழி புரந்து மாறன்
விண்ணர சிருக்கை யெய்தப் பெற்றபின் விடையோன் உள்ளத்
தெண்ணர சன்ன மென்னத் தென்னவ னீன்ற கன்னிப்
பெண்ணர சிருந்து நேமி யுருட்டிய பெருமை சொல்வாம். 566
- இன்னிய மியம்பு மாக்க ளெழுப்பவான் இரவி தோன்றக்
கன்னலைந் தென்னப் பள்ளித் துயிலெழீஇக் கடிநீராடித்
தன்னிறை மரபுக் கேற்ற நியதிமா தான மன்பு
துன்னிய கடவுட் பூசைத் தொழின்முத லனைத்து முற்றா. 567
- திடம்படு மறிஞர் சூழச் சிவபரன் கோயில் முன்னிக்
கடம்படி முளைத்த முக்கட் கரும்பினை மறைவண் டார்க்கும்
விடம்பொதி கண்டத் தேனை விதிமுறை வணங்கி மீண்டு
குடம்பயில் குடுமிச் செம்பொற் குருமணிக் கோயில் நண்ணி. 568
- அரசிறை கொள்ளுஞ் செம்பொன் அத்தாணி யிருக்கை யெய்தி
நிறைசெறி மடங்க லாறு முடங்கின நிமிர்ந்து தாங்க
விரைசெறி மலர்மீப் பெய்த வியன்மணித் தவிசின் மேவித்
திரைசெறி யமுதிற் செய்த பாவை போற் சிறந்து மாதோ. 569

- அனிந்திதை யமுதின் சாயற் கமலினி யணங்குங் காதல்
கனிந்தபார் மகளி ராய்வந் தடைப்பைப்பொற் களாஞ்சி யேந்த
இனந்திரி பதுமக் கோயில் இருவரு மனைய ராகிப்
புனைந்தவெண் கவரிக் கற்றை யிருபுடை புரட்டி வீச. 570
- செடியுட லெயினச் செல்வன் சென்னிமேற் சுமந்து சாத்துங்
கடியவிழ் மலரிற் பொன்னிக் காவலன் குடக்கோ னேனை
முடிகெழு வேந்தர் உள்ளார் முடிமிசை மிலைந்த தாமம்
அடிமிசைச் சாத்திநங்கை யாணையா றேவல்செய்ய. 571
- வையுடை வாள் ராகி மார்புறப் பின்னி யார்த்த
கையின ராகி யன்னை யென்றுதன் கருணை நோக்குஞ்
செய்யுமென் றிமையார் நோக்கி நோக்குமேற் செங்கை கூப்பி
உய்குந மெனவாய் பொத்தி யுழையர்தம் பணிகேட்டுய்ய. 572
- ஆங்கவன் மராடர் வேந்தன் அவன்கரு நாடர் வேந்தன்
ஈங்கிவன் விராடா வேந்த னிவன்குரு நாடர் வேந்தன்
ஊங்குவன் சேரன் சென்னி யுவனெனக் கோலாற் சுட்டிப்
பாங்கிரு மருங்குங் காட்டக் கஞ்சகப் படிவ மாக்கள். 573
- செந்தமிழ் வடநூலெல்லை தெரிந்தவர் மறைநூ லாதி
அந்தமில் எண்ணெண் கேள்வியளந்தவர் சமயமாறும்
வந்தவர் துறந்தோர் சைவ மாதவர் போத மாண்ட
சிந்தனை யுணர்வான் மாயை வலிகெடச் செற்ற வீரர். 574
- முன்னிருந் தினிய தேற்று மூத்தவர் எண்ணி யெண்ணிப்
பன்னுமைந் துறுப்பிற் கால மளந்தறி பனுவன் மாந்தர்
பின்னுமுன் னோக்குஞ் சூழ்ச்சிப் பெருந்தகைச் சுமதி யோடும்
இன்னமு தனைய கேள்வி மந்திரர் யாருஞ் சூழ. 575
- கற்றறி யந்தணாளர் விருத்திகள் கடவுட் டானத்
தற்றமில் பூசைச் செல்வ மறப்புற நடக்கை யேனைச்
செற்றமில் குடிகண் மற்று மமைச்சராற் றெளிந்தும் வெவ்வே
றொற்றுவிட் டுணர்த்தும் வேறு குறையுண்டே லொறுத்துத் தீர்த்தும். 576
- ஆதியுத் தேசத் தானும் இலக்கண வமைதி யானுஞ்
சோதனை வகைமை யானுஞ் சொன்னநூ லனுவா தித்து
நீதியி நவற்றாற் கண்டித் தவ்வழி நிறுத்தித் தம்மில்
வாதிகள் வாதஞ் செய்யுங் கோட்டின்மேன் மகிழ்ச்சி கூர்ந்தும். 577

- பையுள பகுவாய் நாகப் பள்ளியோன் ஆதி வானோர்
கையுள வலியா லட்ட கடலமு தனைத்தும் வாரிப்
பொய்யுள மகலக் கற்ற புனிதநூற் புலவர் நாவிற்
செய்யுள விளைவித் தூட்டத் திருச்செவி தெவிட்ட வுண்டும். 578
- தொல்லைநான் மறையோர் சைவர் துறந்தவர் யார்க்கும் இன்பம்
புல்லவா னமுதுங் கைப்பப் பாகநூற் புலவ ரட்ட
முல்லைவான் முகையினன்ன வறுசுவை முரியாமுரல்
நல்லவூ ணருத்தி யன்னார் நாவிருந் தமுதுசெய்யும். 579
- எல்லவன் உச்சி நீந்து மெல்லையி னான்கு மாறும்
வல்லவர் சூதனோதி வகுத்தமு வாறு கேள்வி
சொல்லவுண் மலர்ந்துமேனை மநுமுதற் றுறைமாண் கேள்வி
நல்லவ நயந்து கேட்டு நன்பகற் போது நீத்தும். 580
- கலைக்குரை விரிப்பார் என்ன வறுமையிற் கல்வி போலப்
புலப்படா மருங்கு னல்லா ரெந்திப் புலவன் பூட்டி
அலைத்திடு பாவை போனின் றாடல்செய் யாடற் கண்ணும்
நலத்தகு பாடற் கண்ணு நல்லரு ணாட்டஞ் செய்தும். 581
- இன்னிலை யொழுகுத் தொல்லோர் இயற்றிய தருமம் வேறும்
அந்நிலை நிறுத்தும் வேள்வியறம்பல வாக்கஞ் செய்ய
நன்னிதி யளித்தும் வேள்வி நடாத்தியுஞ் செல்வங் கல்வி
தன்னிரு கண்க ளாகத் தழைந்திட வளர்க்கு நாளும். 582
- ஓப்புரு முதலீ றில்லா வொருத்திதன் சத்திபெற்ற
முப்பெருந் தேவ ராலே முத்தொழி னடாத்து மென்று
செப்பலும் புகழன் றென்னிற்றென்னவன் கன்னியாகி
இப்புவி மநுவிற் காக்கும் என்பதென் பேதை மைத்தே. 583
- வரைசெய் பூண்முலைத் தடாதகை மடவரற் பிராட்டி
விரைசெய் தார்முடி வேய்ந்துதண் குடைமநு வேந்தன்
கரைசெய் நூல்வழி கோல்செலக் கன்னியாம் பருவத்
தரசு செய்தலாற் கன்னிநா டாயதந் நாடு. 584
- இன்ன வாறுமை யவதரித் திருந்தனள் என்னாப்
பொன்ன வாவினர் பெறவெறி பொருநைகால் பொருப்பான்
சொன்னவாய்மை கேட் டகங்களி தூங்கினர் தொழுது
மின்னுவார்சடை முனிவரோர் வினாவுரை செய்வார். 585

திருந்து நான்மறைச் சென்னியுந் தீண்டுதற் கரிதாய்
இருந்த நாயகி யாவையும் ஈன்றவெம் பிராட்டி
விரிந்த வன்புகூர் தக்கனும் வெற்பனும் பன்னாள்
வருந்தி நோற்றலா லவர்க்கொரு மதலையாய் வந்தாள். 586

மனித்த னாகிய பூழியன் மகளென வீங்குத்
தனித்த காரணம் யாதெனத் தபனியப் பொதுவிற்
குனித்த சேவடிக் கன்புடைக் குடமுனி யருள்கூர்ந்
தினித்த தோர்கதை கேண்மினென்று எடுத்துரை செய்வாள். 587

விச்சு வாவசு வெனுமொரு விச்சையன் பயந்த
நச்சு வாள்விழி மடந்தைவிச் சாவதி நாமம்
அச்சு வாகத மொழியினாள் அம்பிகைக் கன்பு
வைச்சு வாழ்வுறு மனத்தினா டாதையை வணங்கா. 588

ஐய வம்பிகை தன்னையாண் அன்பினால் வழிபட்
டுய்ய வேண்டுமென் றாளவ னுலகெலாம் பயந்த
தையன் மந்திரந் தனைமக டனக்குப் தேசஞ்
செய்ய வந்நெறி யொழுகுவாள் செப்புவாள் பின்னும். 589

இறைவி தன்னையா தரிப்பவற் கிம்பரிற் சிறந்த
குறைவி னன்னகர் யாதெனக் கூறுவான் கேள்வித்
துறைவி ளங்கினோர் பயில்வது துவாதச முடிவென்
றறைவ ளம்பதி யவனிமேற் சிவபுர மாமால். 590

சேடு தாங்குழு வுலகினுட் சிறந்தன சக்தி
பீட மூவிரு பத்துநான் கவற்றின்முற் பீடம்
மாடம் ஓங்கிய மதுரையா மற்றது போகம்
வீடும் வேண்டிய சித்தியும் விளைப்பதென் றெண்ணா. 591

அல்லு மெல்லுவா னகர்க்கத வடைப்பின்றிச் சுவர்க்கச்
செல்வ ரங்கடைந் துமையருள் சித்தியால் வினையை
வெல்லு வாரதான் றெந்தையோ டைவர்கள் வேண்டி
நல்வ ரம்பல வடைந்தனர் நமர்களந் நகரில். 592

எம்மை யாரையும் யாவையும் ஈன்றவங் கயற்கண்
அம்மை யாவரே யாயினு மன்பினா தரிப்போர்
இம்மை யாகிய போகம்வீ டெண்ணியாங் கெய்தச்
செம்மை யாகிய வின்னருள் செய்துவீற் றிருக்கும். 593

- என்ற தாதையை யிறைஞ்சினாள் அநுச்சைகொண்டெழுந்தாள்
மன்றன் மாமலர் வல்லிபோல் வழிக்கொடு காணங்
குன்ற மாறுபின் கிடப்பமுன் குறுகினா என்பின்
நின்ற வாதியெய் பரையரு ணிறைந்தவந் நகரில். 594
- அடைந்தி எம்பிடி யாடல்போல் ஆடக கமலங்
குடைந்து நான்மறைக் கொழுந்திடங் கொண்டுறை குறிப்பாற்
படர்ந்த பொன்மலை வல்லியைப் பணிந்துவெங் கதிரோன்
றொடர்ந்த வாஞ்சுறா மதியமே யாதியாத் தொடங்கா. 595
- பெரும்பக னல்லுண் கங்குலூ ணுதவப் பெற்றலு ணிலைமுதற் பல்லுண்
அரும்பொடி யெள்ளுண் சாந்திரா யணமா னைந்துபா னறியநீர் தருப்பை
இரும்புத னுனிநீர் காலிவை நுகர்ந்து மியற்றரும் பட்டினி யுற்றும்
வரம்புறு விராறு திங்களு நோற்று வாடிமேல் வருஞ்சுறா மதியில். 596
- சந்நிதி யடைந்து தாழ்ந்துநின் றிளமாந் தளிரடிக் காஞ்சிசூழ் கிடந்த
மின்னிகர் மருங்குல் இழையிடை நுழையா வெம்முலைச் செம்மலர்க் காந்தட்
பொன்னிரை வளைக்கை மங்கலக் கழுத்திற் பூரண மதிக்கலை முகத்தின்
இன்னிசை யளிசூ ழிருட்குழற் கற்றை யிறைவியை யிம்முறை நினையா. 597
- கோலயாழ்த் தெய்வம் பராய்க்கரங் குவித்துக் கொழுஞ்சுடர்ப் பசங்கதிர் விளக்கம்
போல நூற் பொல்லம் பொத்து பொன் னிறத்த போர்வைநீத் தவிழ்கடி முல்லை
மாலைமேல் வீக்கிப் பத்தர்பின் கிடப்ப மலர்க்குழ றோய்சுவற் கிடத்திச்
சேலைநேர் விழியாண் மாடகந் திரித்துத் தெறித்தனன் பண்ணிறிந் திசைப்பாள். 598
- ஒளியா லுலகீன் றுயிரனைத்து மீன்போற் செவ்வி யுறநோக்கி
அளியால் வளர்க்கு மங்கயற்க ணன்னே கன்னி யன்னமே
அளியால் இமவான் றிருமகளா யாவி யன்ன மயில்பூவை
தெளியா மழலைக் கிளிவளர்த்து விளையாட் டயருஞ் செயலென்னே. 599
- அண்டக் குவைவெண் மணற்சிறுசோ றாக்கித் தனியே விளையாடுங்
கொண்டற் கோதாய் படி யெழுத லாகா வருவக் கோகிலமே
கொண்டற் குடுமி யிமயவரை யருவி கொழிக்குங் குளிர்முத்தால்
வண்டற் குதலை மகளிரொடும் விளையாட்டயரும் வனப்பென்னே. 600
- வேத முடிமேல் ஆனந்த வருவாய் நிறைந்து விளையாடு
மாத ரரசே முத்தநகை மானே யிமய மடமயிலே
மாத ரிமவான் றேவிமணி வடந்தோய் மார்புந் தடந்தோளும்
பாத மலர்சேப் புறமிதித்து விளையாட் டயரும் பரிசென்னே. 601

யாழியன் மொழியா லிவ்வழி பாடி யேத்தினா ளாகமெய் யுள்ளத்
தாழிய வன்பின் வலைப்படு கருணை யங்கயற் கண்மட மானோர்
சூழிய நுழைமெல் லிளங்குழற் குதலைத் தொண்டைவாய் அகவைமூன் றெய்தி
வாழிளங் குழவி யாகியா லயத்து வந்துநின் றாள்வரங் கொடுப்பாள். 602

இறைஞ்சியஞ் சலித்தா டன்னையெம் மன்னை யாதுவேண் டினையென வென்றும்
நிறைந்தபே ரன்பு நின்னடிப் போதி னீங்கலா நிலைமைதந் தருளென்
றறைந்தன ளின்னும் வேண்டுவ தேதென் றருளவிம் மகவுரு வாகிச்
சிறந்துவந் தென்பால் அருள்சுரந் திருக்கத் திருவுளஞ் செய்யெனப் பணிந்தாள். 603

சிவபரம் பரையு மதற்குநேர்ந் தருள்வா டென்னவர் மன்னனாய் மலயத்
துவசனென் றொருவன் வருமவன் கற்பின் றுணைவியாய் வருதியப் போதுன்
தவமக வாக வருவலென் றன்பு தந்தனள் வந்தவா றிதுவென்
றுவமையில் பொதியத் தமிழ்முனி முனிவர்க் கோதினான் உள்ளவா றுணர்ந்தார். 604

- தடாதகைப்பிராட்டியார் திருவவதாரப்படலம் சுபம் -

05. திருமணப் படலம்

தரை புகழ் தென்னன் செல்வத் தடாதகைப் பிராட்டி தானே
திரைசெய் நீர் ஞாலம் காத்த செயல் சிறிது உரைத்தேன் தெய்வ
விரைசெய் பூம் கோதை மாதை விடையவன் மணந்து பாராண்டு
அரசு செய்து இருந்த தோற்றம் அறிந்தவாறு இயம்பல் உற்றேன். 605

காய் இரும் பரிதிப் புத்தேள் கலி இருள் உமிப்பச் சோதி
பாய் இரும் குடை வெண் திங்கள் படர் ஒளி நீழல் செய்ய
மாயிரும் புவனம் எல்லாம் மனுமுறை உலகம் ஈன்ற
தாய் இளம் குழவி ஆகித் தனி அரசு அளிக்கும் நாளில். 606

மருங்கு தேய்ந்து ஒளிப்ப செம்பொன் வன முலை இறுமாப்பு எய்தக்
கரும் குழல் கற்றை பானாள் கங்குலை வெளிறு செய்ய
இரங்கு நல் யாழ் மென் தீம் சொல் இன்னகை எம் பிராட்டிக்
கரும்கடி மன்றல் செய்யும் செவ்வி வந்து அடுத்தது ஆக. 607

பனிதரு மதிக் கொம்பு அன்ன பாவையைப் பயந்தாள் நோக்கிக்
குனிதர நிறையப் பூத்த கொம்பனாய்க்கு இன்னும் கன்னி
கனிதரு செவ்வித்து ஆயும் கடி மணப் பேறு இன்று என்னாத்
துனி தரு நீராள் ஆகிச் சொல்லினாள் சொல்லக் கேட்டாள். 608

அன்னை நீ நினைந்த எண்ணம் ஆம் பொழுது ஆகும் வேறு
பின்னை நீ இரங்கல் யான் போய்த் திசைகளும் பெருநீர் வைப்பும்
என்னது கொற்ற நாட்டி மீள் வள் இங்கு இருத்தி என்னாப்
பொன் அவிர் மலர்க் கொம்பு அன்னாள் பொருக்கு என எழுந்து போனாள். 609

தேம் பரி கோதை மாதின் திரு உளச் செய்தி நோக்கி
ஆம் பரிசு உணர்ந்த வேந்தர் அமைச்சரும் பிறரும் போந்தார்
வாம் பரி கடாவித் திண் தேர் வலவனும் கொணர்ந்தான் வையம்
தாம் பரி அகல வந்தாள் ஏறினாள் சங்கம் ஆர்ப்ப. 610

ஆர்த்தன தடாரி பேரி ஆர்த்தன முருடு மொந்தை
ஆர்த்தன உடுக்கை தக்கை ஆர்த்தன படகம் பம்பை
ஆர்த்தன முழுவம் தட்டை ஆர்த்தன சின்னம் தாரை
ஆர்த்தன காளம் தாளம் ஆர்த்தன திசைகள் எங்கும். 611

வீங்கிய கொங்கை யார்த்த கச்சினர் விழி போல் தைப்ப
வாங்கிய சிலை ஏறிட்ட கணையினர் வட்டத் தோல் வாள்
தாங்கிய கையர் வை வேல் தளிர்க்கையர் பிணாட் தெய்வம் போல்
ஓங்கிய வாயத் தாரும் ஏறினர் உடன் அத் திண்தேர். 612

கிடைப்பன உருளால் பாரைக் ஈண்டு பாதலத்தின் எல்லை
அடைப்பன பரந்த தட்டால் அடையவான் திசைகள் எட்டும்
உடைப்பன அண்டம் உட்டி ஒற்றிவான் கங்கை நீரைத்
துடைப்பன கொடியால் சாரி சுற்றுவ பொன் திண்தேர்கள். 613

செருவின் மா தண்டம் தாங்கிச் செல்லும் வெம் கூற்றம் என்ன
அருவி மா மதநீர் கால வரத்த வெம் குருதி கோட்டால்
கருவி வான் வயிறுக் ஈண்டு கவிழு நீர் ஆயம் காந்து
பருகிமால் வரை போல் செல்வ பருஉப் பெரும் தடக்கையானை. 614

ஓலிய வார் திரையின் அன்ன ஒழுங்கின யோக மாக்கள்
வலியகால் அடக்கிச் செல்லும் மனம் எனக் கதியில் செல்வ
கலிய நீர் ஞாலம் காப்பான் கடை உக முடிவில் தோற்றம்
பொலியும் வாம் புரவி ஒன்றே போல்வன புரவி வெள்ளம். 615

காலினும் கடிது செல்லும் செலவினர் கடும் கண் கூற்றம்
மேலினும் இகை உண்டாயின் வெகுண்டு வெம் கண்டு மீளும்
பாலினர் பருவாய் நாகப் பல்லினும் பில்கு ஆல
வேலினர் வீயா வென்றி வீக்கிய கழல்கால் வீரர். 616

எண் புதைத்து எழுந்த வீரர் இவுளி தேர் யானை வெள்ளம்
மண் புதைத்தன பதாகை மாலை வெண் கவிகை பீலி
விண் புதைத்தன நுண் தூளி வெயில் விடு பரிதி புத்தேள்
கண் புதைத்தன பேர் ஓதை கடல் ஒலி புதைத்தது அன்றே. 617

தேர் ஒலி கலினப் பாய்மான் செல ஒலி கொலை வெண் கோட்டுக்
கார் ஒலி வீரர் ஆர்க்கும் கனை ஒலி புனைதார்க் குஞ்சி
வார் ஒலி கழல் கால் செம் கண் மள்ளர் வன் திண் தோள் கொட்டும்
பேர் ஒலி அண்டம் எல்லாம் பிளந்திடப் பெருத்த அன்றே. 618

பரந்து எழு பூழி போர்ப்பப் பகலவன் மறைந்து முந்நீர்
கரந்தவன் போன்றான் ஆகக் கங்குல் வந்து இறுத்தது ஏய்ப்பச்
ரந்திரு நிறைய முத்தின் சோதி வெண் குடையும் வேந்தர்
நிரந்த பூண் வயிர வாளும் நிறைநிலா எறிக்கும் மன்னோ. 619

தேர் நிரை கனலாய்ச் செல்லப் பரிநிரை திரையாய்த் துள்ள
வார் முரசு ஒலியாய்க் கல்ல வாள் கலன் மீனாய் கொட்பத்
தார் நிரை கவரிக் காடு நுரைகளாய் ததும்ப வேழம்
கார் நிரை ஆகத் தானை கடல் வழிக் கொண்டது அன்றே. 620

கள் அவிழ் கோதை மாதர் எடுத்து எறி கவரிக் காடு
துள்ள அந்தணர் வாயாசி ஒரு புறந்துவன்றி ஆர்ப்ப
தெளி விளி அமுத கீத ஒரு புறந்து இரண்டு விம்ம
வள்ளை வார் குழை எம் அன்னை மணித் திண் தேர் நடந்தது அன்றே. 621

மீனவன் கொடியும் காண வெம்புலிக் கொடியும் செம்பொன்
மான வில் கொடியும் வண்ண மயில் தழைக் காடும் தோட்டுப்
பால் நலம் கரும் கண் செவ்வாய் வெண்ணகை பசும் தோள் நிம்பத்
தேன் அலம் பலங்கல் வேய்ந்த செல்வி தேர் மருங்கில் செல்ல. 622

மறை பல முகம் கொண்டு ஏத்தி வாய் தடுமாறி எய்ப்ப
நிறை பரம்பரை நீ எங்கள் நிருபர் கோன் மகளாய் வையம்
முறை செய்து மாசு தீர்ப்பாய் அடியனென் முகத்து மாசும்
குறை என நிழற்றும் திங்கள் கொள்கை போல் கவிகை காப்ப. 623

அம் கயல் நோக்கி மான்தேர் அணித்து ஒரு தடம் தேர் ஊர்ந்து
வெம்கதிர் வியாழச் சூழ்ச்சி மேம்படு சுமதி என்போன்
நங்கை தன் குறிப்பு நோக்கி நாற்பெரும் படையும் செல்லச்
செம் கையில் பிரம்பு நீட்டிச் சேவகம் செலுத்திச் செல்ல. 624

அலகினால் கருவிச் சேனை ஆழ்கடல் அனைத்தும் தன்போல்
மலர்தலை உலகம் அன்றி மகபதி உலகம் ஆதி
உலகமும் பிறவும் செல்ல உலப்பிலா வலியது ஆக்கித்
திலக வாண் நுதலாள் மன்னர் திருளலாம் கவரச் செல்வாள். 625

கயபதி ஆதி ஆய வடபுலக் காவல் வேந்தர்
புயவலி அடங்க வென்று புழைக்கைமான் புரவ மான்தேர்
பயன் மதி நுதல் வேல் உண்கண் பாவையர் ஆயம்ஓடு
நயமலி திறையும் கொண்டு திசையின் மேல் நாட்டாம் வைத்தாள். 626

வார் கழல் வலவன் தேரை வலிய கால் உதைப்ப முந்நீர்
ஊர் கலன் ஒப்பத் தூண்ட உம்பர் கோன் அனிகத்து எய்திப்
போர் விளையாடு முன்னர் புரந்தரன் இலைந்த தும்பைத்
தார் விழ ஆற்றல் சிந்தத் தருக்கு அழிந்து அகன்று போனான். 627

இழை இடை நுழையா வண்ணம் இடை இற ஈங்கு கொங்கைக்
குழை இடை நடந்து மீளும் கொலைக்கணார் குழுவும் தான
மழை கவிழ் கடாத்து வெள்ளை வாரண மாவும் கோவும்
தழை கதிர் மணியும் தெய்வத் தருக்களும் கவர்ந்து மீண்டாள். 628

இவ்வாறு மற்றைத் திசைக் காவலர் யாரையும் போய்த்
தெவ் ஆண்மை சிந்தச் செருச் செய்து திறையும் கைக்கொண்டு
அவ்வாறு வெல்வாள் என மூன்று அரண் அட்ட மேருக்
கைவார் சிலையான் கயிலைக் கிரி நோக்கிச் செல்வாள். 629

சலிக்கும் புரவித் தம் தேர் உடைத் தம் பிராட்டி
கலிக்கும் பல தூரியம் கைவரை தெய்வத் திண்தேர்
வலிக்கும் பரி மள்ளர் வழங்கு ஒலி வாங்கி நேரே
ஒலிக்கும் படி கிட்டினள் ஊழிதோர் ஓங்கு ஓங்கல். 630

வானார் கயிலை மலையான் மகள் தன்னை நீத்துப்
போனாள் வந்தாள் என்று அருவிக் கண் புனலுக்கு அந்நீர்
ஆனா ஒலியால் அனை வா என்று அழைத் தன் தேசு
தான நகையால் தழீஇ எதிர் ஏற்பச் சென்றாள். 631

கிட்டிப் பொருப்பைக் கிரியோடு கிரிகள் தாக்கி
முட்டிப் பொருதால் என வேழ முழங்கிப் பாயப்
புட்டில் புறத்தார் மறத்தார் கணை பூட்டு இல்லார்
வட்டித்து உரு மேறு என ஆர்த்து வளைந்து கொண்டார். 632

ஓடித் திருமா மலைக் காவலர் உம்பர் ஆர்க்கும்
நாதிப் பணிதற்கு அரிது ஆகிய நந்தி பாதம்
கூடிப் பணிந்து இத்திறம் கூறலும் கொற்ற ஏனம்
தேடிக் கிடையான் உளம் தேர்ந்தன நந்தி எந்தை. 633

வென்றிக் கணத்தை விடுத்தான் கனன் மீது பெய்த
குன்றிக் கணம் போல் சுழல் கண்ணழல் கொப்பளிப்பச்
சென்றிக் கனைய மொழியாள் பெரும் சேனை ஓடும்
ஒன்றிக் கடலும் கடலும் பொருது ஒத்தது அன்றெ. 634

சூலம் கண் மழுப் படை தோமரம் நேமி பிண்டி
பாலங்கள் கழுக் கடை வாள் படை தண்டம் நாஞ்சில்
ஆலம் கவிழ் கின்ற அயில் படை வீசி ஊழிக்
காலம் கலிக்கும் கடல் போன்ற களமர் ஆர்ப்பு. 635

எறிகின்றன ஓச்சுவ எய்வன ஆதி ஆகச்
செறிகின்றன பல் படை செந் நிறப் புண்ணீர் மூழ்கிப்
பறிகின்றனவும் பிழைக் கின்றனவும் பட்டுத் தாக்கி
முறி கின்றனவும் முயன்றார் வினைப் போகம் ஒத்த. 636

தெரிசிக்க வந்த சில தேவர் சிறைப் புள் ஊர்தி
வெருவிப் பறந்த ஒழிந்தோர் விலங்கு ஊர்தி மானம்
கருவிப் படையால் சிதைப் பட்டன கலன் ஊர்தி
குருதிப் புனலுக்கு அது கொற்றவை உண்டது என்ன. 637

பொரு கின்றது கண்டு இச் சாதரர் போகம் வீடு
தருகின்றவனைத் தொழ வான் நெறி சார்ந்து நேரே
வருகின்றவர் வேறு வழிக் கொடு போவர் அன்புக்கு
உருகின்ற தளிர் மெல் அடியா ரொடு மூற்ற அஞ்சா. 638

திங்கள் படை செம் கதிரோன் படை சீற்றம் ஏற்ற
அங்கிப் படை தீம் புனல் ஆன் படை நார சிங்க
துங்கப் படை சிம்புண் நெடும் படை சூறைச் செல்வன்
வெம் கண் படை பன்னக வெம்படை மாறி விட்டார். 639

கொட்புற்று அமரா துமிக் கொள்கையர் தம்மின் நந்தி
நட்பு உற்றவர் கைப் படை தூள் பட ஞான மூர்த்தி
பெட்புற்று அருள வரும் எங்கள் பிராட்டி வெய்ய
கட்புற்று அரவில் கணை மாரிகள் ஊற்றி நின்றாள். 640

கையில் படை அற்றனர் கல் படை தொட்டு வீரர்
மெய்யில் படுக என்று விடுக்கு முன் வீரக் கன்னி
பொய்யில் படு நெஞ்சுடையார் தவம் போல மாய
நெற்றியில் படு வச்சிர வேலை நிமிர்த்து வீசி. 641

துண்டம் படவே துணித்து அக்கண வீரர் தம்மைத்
தண்டம் கொடு தாக்கினள் சாய்ந்தவர் சாம்பிப்போனார்
அண்டங்கள் சரா சரம் யாவையும் தானே ஆக்கிக்
கொண்டு எங்கு நின்றாள் வலி கூற வரம்பிற்று ஆமோ. 642

படை அற்று விமானமும் பற்று அற அற்றுச் சுற்றும்
தொடை அற்று இகன் மூண்டு எழு தோள் வலிஅற்றுச் செற்றம்
இடை அற்று வீர நகை அற்ற அடல் ஏறு போலும்
நடை அற்று அடைவார் நிலை கண்டனன் நந்தி அண்ணல். 643

உடையான் அடி தாழ்ந்து இவை ஓதலும் ஓத நீத்தச்
சடையான் இள வாண் நகை செய்து தருமச் செம்கண்
விடையான் சிலையான் இகல் வென்றி விளைக்கும் தெய்வப்
படையான் எழுந்தான் அமர் ஆடிய பாரில் சென்றான். 644

மேவி ஆக அப் பார் இடைப் பாரிட வீரரை அமர் ஆடி
ஓவிலா வலி கவர்ந்தது மன்றினி உருத்து எவர் எதிர்ந்தாலும்
தாவிலா வலி கவரவும் மடங்கலின் தளிப் பிணா என நிற்கும்
தேவியார் திரு உருவமும் சேவகச் செய்கையும் எதிர் கண்டான். 645

ஓற்றை வார் கழல் சரணமும் பாம்பசைத்து உடுத்தவெம் புலித் தோலும்
கொற்ற வாள் மழுக் கரமும் வெண் நீறணி கோலமும் நூல் மார்பும்
கற்றை வேணியும் தன்னையே நோக்கிய கருணை செய்திருநோக்கும்
பெற்ற தன் வலப் பாதியைத் தடாதகை பிராட்டியும் எதிர் கண்டாள். 646

கண்ட எல்லையில் ஒரு முலை மறைந்தது கருத்தில் நாண் மடம் அச்சம்
கொண்ட மைந்திடக் குனிதா மலர்ந்த பூம் கொம்பரின் ஓசிந்து ஒல்கிப்
பண்டை அன்பு வந்து இறை கொளக் கரும் குழல் பாரமும் பிடர் தாழக்
கெண்டை உண் கண்ணும் புறவடி நோக்க மண் கிளைத்து மின் என நின்றாள். 647

நின்ற மென் கொடிக்கு அகல் விசும்பு இடை அரன் நிகழ்த்திய திருமாற்றம்
அன்று அறிந்த மூதறிவான் ஆம் சுமதி சீறடி பணிந்து அன்னாய் இக்
கொன்றை அம் சடைய குழகனே நின்மணக் குழகன் என்றலும் அன்பு
துன்ற நின்றவள் பார்த்து அருள் சிவ பரம் சோதி மற்று இது கூறும். 648

என்று தொட்டு நீ திசையின் மேல் சயம் குறித்து எழுந்து போந்தனை யாமும்
அன்று தொட்டும் மதுரை விட்டு உனை விடாது அடுத்து வந்தனம் உன்னைத்
தொன்று தொட்ட நான் மறை உரை வழிவரும் சோம வாரத் ஓரை
நன்று தொட்ட நாண் மணம் செய வருதும் நின் நகர்க்கு நீ ஏகு என்றன். 649

என்ற நாதன் மேல் அன்பையும் உயிரையும் இருத்தி ஆயம் சூழக்
குன்றம் அன்னது ஓர் மேல் கொடு தூரியும் குரைகடல் என ஆர்ப்ப
நின்ற தெய்வ மால் வரைகளும் புண்ணிய நீத்தமும் நீத்து ஏகி
மன்றல் மா மதுரா புரி அடைந்தனள் மதிக் குல விளக்கு அன்னாள். 650

மங்கை நாயகி மங்கலம் எதிர் கொள வந்து வான் இழிச் செல்வம்
பொங்கு மாளிகை புகுந்தனள் ஆக மேல் புது மணத்திறம் தீட்டி
எங்கும் ஓலை உய்த்து அமைச்சர் மங்க வினை இயைவன அமைக்கின்றார்
அங்கண் மா நகர் எங்கணும் கடி முரசு ஆனைமேல் அறைவித்தார். 651

கன்னி தன் மண முரசு அறைதலும் கடிநகர் உறைபவர் கரை கெடத்
துன்னிய உவகையர் கடவுளைத் தொழுகையர் உடலம் முகிழ்பு எழப்
பன்னிய துதியினர் இயல் எழிலின் மகளிரை அழகு செய் பரிசு என
இன்னிய எழில் வள நகர் எலாம் செயல்வினை அணிபெற எழில் செய்வார். 652

கோதை ஓடும் பரி சந்தனக் குப்பை களைந்தனர் வீசுவார்
சீதள மென்பனி நீர்கள் தூய்ச் சிந்தின பூழி அடக்குவார்
மாதரும்மைந்தரும் இறைமகள் மன்றல் மகிழ்ச்சி மயக்கினால்
காதணி குழை தொடி கண்டிகை கழல்வன தெரிகிலர் தொழில் செய்வார். 653

மங்கலம் என்று என வினவுவார் வருமதி நாள் என உரை செய்வார்
தங்களை ஒல்லை தழீ இக் கொல்வார் தாங்கரு மோகை தலைக் கொள்வார்
திங்களின் எல்லையும் ஆறு நாள் ஆறு உகம் என்று செலுத்துவார்
நங்கை அரும் கடி காண வோ துடித்தன தோள்கள் நமக்கு என்பார். 654

பித்திகை வெள்ளை புதுக்குவார் பெட்பு உறுவார்களும் பெட்பு உறச்
சித்திர பந்தி நிறுத்துவார் தெற்றிகள் குங்குமம் நீவு வார்
வித்திய பாலிகை மென் தழை விரிதலை நீர் நிறை பொன் குடம்
பத்தியின் வேதி நிரப்புவார் தோரணம் வாயில் பரப்புவார். 655

நீள் இடை மணி மறுகு எங்கணும் நெடு நடைக்காவணம் நாட்டுவார்
பாளை கொள் கமுகு சுவைக் கழை பழுக் குலைவாழை ஒழுக்குவார்
கோள் நிறை கொண்டு என வாடிகள் கோத்து அணிவார் இசைக் கொடி நிறை
வாள் அரி எழுபரி அடிபட மத்திகை நிறை என வைப்பர் ஆல். 656

பூவொடு தண்பனி சிந்துவார் பொரி ஓடு பொன்சுணம் வீசுவார்
பாவை விளக்கு நிறுத்துவார் பைந்தொடை பந்தரின் ஆற்றுவார்
ஆவணம் என்ன வயிர்ப்புற அணி மறுகு எங்கணும் அரதனக்
கோவையும் மரகத மாலையும் கோப்பு அமை ஆரமும் தூக்குவார். 657

அடுகரி சிந்தாரம் அப்புவார் அழல் மணி ஓடை மிலைச் சுவார்
கடு நடை இவுளி கழுத்து அணி கால் அணி கலனை திருத்துவார்
சுடர் விடு தேர் பரி பூட்டுவார் தொடை ஓடு கவரிகள் தூக்குவார்
வடுவறு பொன்கல நவமணி மங்கல தீபம் இயற்றுவார். 658

பழையன கலனை வெறுப்பர் ஆல் புதியன பணிகள் பரிப்பர் ஆல்
குழை பனி நீர் அளை குங்குமம் குவிமுலை புதைபட மெழுகுவார்
மெழுகிய வீரம் புலர்த்துவார் விரைபடு கலைவைகள் அப்புவார்
அழகிய கண்ணடி நோக்குவார் மைந்தரை ஆகுலம் ஆக்குவார். 659

அஞ்சனம் வேல் விழி தீட்டுவார் ஆடவர் மார்பு இடை நாட்டுவார்
பஞ்சுகள் பாதம் இருத்துவார் பரிபுர மீது இருத்துவார்
வஞ்சியர் தேறல் அருந்துவார் மருங்கு குறளாட வருந்துவார்
கொஞ்சிய கனிமொழி கழறுவார் குழுவொடு குரவைகள் குழறுவார். 660

கின்னர மிதுனம் எனச் செல்வார் கிளை கெழு பாண் ஓடு விறலியர்
கன்னியர் அரசை வணங்குவார் கடிமணம் எய்தும் களிப்பினால்
இன்னிசை யாமொடு பாடுவார் ஈந்தன துகில் விரித்து ஏந்துவார்
சென்னியின் மீது கொண்டாடுவார் தேறலை உண்டு செருக்குவார். 661

மன்னவர் மகளிரும் மறையவர் மகளிரும் வந்து பொன் மாலையைத்
துன்னினர் சோபனம் வினவுவார் தோகை தன் மணி அணி நோக்குவார்
கன்னிதன் ஏவலர் வீசிய காசறை கர்ப்புர வாசமென்
பொன்னறும் கலவையின் மெய் எல்லாம் புதைபட வளன் ஓடும் போவர் ஆல். 662

அம் கனகம் செய் தசும்பின வாடை பொதிந்தன தோடு அவிழ்
தொங்கல் வளைந்தன மங்கையர் துள்ளிய கவரியின் உள்ளன
கங்கையும் வாணியும் யமுனையும் காவிரியும் பல துறை தொறும்
மங்கல தூரிய மார்ப்பன மதமலை மேலன வருவன. 663

அங்கு அவர் மனை தொறும் மணவினை அணுகிய துழனியர் என மறைப்
புங்கவரின் இதுண அறுசுவை போனக மடுவினை புரிகுவார்
இங்கு அடுவனபலி அடிகளுக்கு என அதிகளை எதிர் பணிகுவார்
சங்கரன் அடியரை எதிர் கொள்வார் சபரியை விதி முறை புரிகுவார். 664

இன்னண நகர் செயல் அணி செய இணை இலி மணமகன் மணவினைக்
கன்னியும் அனையவள் என் இனிக் கடிநகர் செய்யும் எழில் வளனையாம்
என்ன அரிய நகர் செயல் எழில் இணை என உரை செய்வது எவன் இதன்
முன் இறை மகள் தமர் மண அணி மண்டப வினை செய்யும் முறை சொல்வாம். 665

கருவி வான் முகில் ஊர்தியைப் பொருத நாள் கலை மதி மருமாட்டி
செருவில் வாங்கிய விமான மாலைகள் எனத் தெய்வத வரை எல்லாம்
மருவி அந்நகர் வைகிய தம் இறை மடமகள் தமை காண்பான்
துருவி நின்று என நட்ளனர் எட்டி வான் தொடு நிலை நெடும் தேர்கள். 666

பளிக்கின் ஏழு உயர் களிறு செய்து அமைத்த பொன் படியது பசும் சோதி
தெளுக்கும் நீலத்தின் ஆளிகள் நிரை மணித் தெற்றியது உற்றோர் சாய்
வெளிக்குள் ஆடிய ஓவியப் பாவை போல் மிளிர் பளிங்கால் சோதி
தளிர்க்கும் பித்தியத் இடை இடை மரகதச் சாளரத் அது மாதோ. 667

பல் உருச் செய்த பவளக் கால் ஆயிரம் படைத்து இந்திர நீலக்
கல் உருத்தலைப் போதிய தடாகக் கவின் கொளுத்தரமேல
தல் உருக்கிய செம் மணித் துலாத் அதால முதுடற் பசும் திங்கள்
வில் உருக்கு அகன் மாடம் ஆகிய வேள்வி மண்டபம் செய்தார். 668

முத்தில் பாளை செய்து அவிர் மரகதத்தின் ஆன் மொய்த்த பாசிலை துப்பின்
கொத்தில் தீம் பழம் வெண் பொனால் கோழரை குயின்ற பூகம் உந்துப் பின்
தொத்தில் தூங்கு பூச் செம் பொன்னால் பழுக்குலை தூக்கிப் பொன்னால் தண்டு
வைத்துப் பாசொளி மரகத நெட்டிலை வாழையும் நிரை வித்தார். 669

பித்தி மாதவி சண்பகம் பாதிரி பிறவும் மண்டபம் சூழப்
பத்தியா வளர்த் தளிகள் வாய் திறந்து பண் பாட இன் மதுக் காலத்து
தத்தியாய் மணம் கவர்ந்து சாளரம் தொறும் தவழ்ந்து ஒழுகு இளம் தென்றல்
தித்தியா நிற்கும் மதுத்துளி தெளுத்திட செய்தனர் உய்யானம். 670

வேள்விச் சாலையும் வேதியும் குண்டமும் மேகலை ஓடு தொல் நூல்
கேள்விச் சார் பினால் கண்டு கண்ணாடி விடை கிளர் சுடர் சீவற்சம்
நீள் வில் சாமரம் வலம்புரி சுவத்திக நிரைகுடம் என எட்டு
வாள் விட்டு ஓங்கும் மங்கலம் தொழில் செய் பொறி வகையினால் நிருமித்தார். 671

மணம் கொள் சாந்தொடு குங்குமப் போது அளாய் மான் மதம் பனி நீர் தோய்த்து
இணங்கு சேறு செய் திருநிலம் தடவி வான் இரவி மண்டலம் நாணப்
பணம் கொள் நாகமா மணிவிளக்கு இருகையும் பாவைகள் எடுத்து ஏந்தக்
கணம் கொள் தாரகை என நவ மணி குயில் கம்பலம் விதானித்தார். 672

செம்பொன் கோயில் முன் சேண் தொடு காவணம் திசை எலாம் விழுங்கச் செய்
தம்பொன் பலிகை பாண்டில் வாய் முளைத்துத் தெளுத்து அம்புயத் அவன் ஆதி
உம்பர் ஏற்ற பொன் கம்பல மேல் விரித்து உள்ளூறத் தவிசில் இட்டுத்
தும்பை தாழ் சடை ஆன்று அமர்க்கு ஆடனம் சூழ விட்டு அதன் நாப்பண். 673

கற்பகத் தரு வயிரவாள் அரிப் பிடர் கதுவப் பொன்குறடு ஏற்றி
எற்படும் துகிரால் குடம் சதுரமா இயற்றிய எருத்தத் தூண்
வில் படும் பளிக்குத் தரம் துப்பினால் விடங்க மேல் நிலை மூன்றாப்
பொற்ப நூல் வழி விமானம் பல் மணிகளால் பொலியச் செய்து உள் ஆக. 674

அங்கம் ஆறுமே கால் களாய் முதல் எழுத்து அம்பொன் பீடிகை ஆகித்
துங்க நான் மறை நூல்களே நித்திலம் தொடுத்து அசைத் தாம்பு ஆகி
எங்கண் நாயகன் எம் பெருமாட்டி ஓடு இருப்பதற்கு உருக் கொண்டு
தங்கினால் என நவமணி குயின்ற பொன் தவிசது சமைத்திட்டார். 675

புரந்தரன் தரு கற்பகம் பொலந்துகில் பூண் முதலிய நல்கச்
சுரந்தரும் பெறல் அமுத மை வகை அறு சுவை உணா முதலாகப்
பரந்த தெய்வவான் பயப்பச் சிந்தாமணி பற்பலவும் சிந்தித்து
இரந்து வேண்டுவ தரத்தர இட்டினார் இந்திர நகர் நாண. 676

தென்னர் சேகரன் திருமகள் திருமணத் திருமுகம் வரவேற்று
மன்னர் வந்து எதிர் தொழுது கைக் கொண்டு தம் மணி முடி இசை ஏற்றி
அன்ன வாசகம் கேட்டனர் கொணர்ந்து அவர்க்கு அரும் கலம் துகில் நல்கி
முன்னர் ஈர்த்து எழு களிப்பு உற மனத்தினும் முந்தினர் வழிக் கொள்வார். 677

கொங்கர் சிங்களர் பல்லவர் வில்லவர் கோசலர் பாஞ்சாலர்
வங்கர் சோனகர் சீனர்கள் சாளுவர் மாளவர் காம்போசர்
அங்கர் மாகதர் ஆரியர் நேரியர் அவந்தியர் வைதர்ப்பர்
கங்கர் கொங்கணர் விராடர் கண் மராடர்கள் கருநடர் குருநாடர். 678

கலிங்கர் சாவகர் கூவிளர் ஓட்டியர் கடாரர்கள் காந்தாரர்
குலிங்கர் கேகயர் விதேகர்கள் பௌரவர் கொல்லர்கள் கல்யாணர்
தெலுங்கர் கூர்ச்சரர் மச்சர்கள் மிலேச்சர்கள் செஞ்சையர் முதல் ஏனை
புலம் கொள் மன்னரும் துறை தொறும் இடைந்து பார் புதை பட வருகின்றார். 679

இத்தகைப் பல தேய மன்னவர்களும் எள் இடம் பெறாது ஈண்டிப்
பைத்த ஆழிபோல் நிலமகள் முதுகு இறப் பரந்த தானையர் ஆகித்
தத்த நாட்டு உள பலவகை வளன் ஓடும் தழீஇப் பல நெறி தோறும்
மொய்த்து வந்தனர் செழியர் கோன் திருமகள் முரசு அதிர் மணமுதூர். 680

வந்த காவலர் உழையர் சென்று உணர்த்தினர் வருக என வருகு உய்ப்பச்
சந்த வாளரிப் பிடர் அணை மீது அறம் தழைத்து அருள் பழுத்து ஓங்கும்
கந்த நாள் மலர்க் கொம்பினைக் கண்டு கண் களிப்பு உற முடித்தாமம்
சிந்த வீழ்ந்து அருள் சுரந்திடத் தொழுது போய்த்திருந்து தம் இடம் புக்கார். 681

வரை வளங்களும் புறவினில் வளங்களும் மருதத் தண் பணை வேலித்
தரை வளங்களும் சலதி வாய் நடைக்கலம் தரு வளங்களும் ஈண்டி
உரை வரம்பு அற மங்கலம் பொலிந்தது இவ்வூரினில் நால் வேதக்
கரை கடந்தவன் திருமணம் செயவரு காட்சியைப் பகர்கின்றேன். 682

ஏக நாயகி மீண்டபின் ஞாட்பிகந்து இரசத கிரி எய்தி
நாக நாயக மணி அணி சுந்தர நாயகன் உயிர்க்கு எல்லாம்
போக நாயகன் ஆகிப் போகம் புரி புணர்ப்பு அறிந்து அருணந்தி
மாக நாயகன் மால் அயன் உருத்திரர் வரவின் மேல் மனம் வைத்தான். 683

சங்கு கன்னனை ஆதிய கணாதிபர் தமை விடுத்து தனன் அன்னார்
செம் கண் ஏற்றவர் மால் அயன் முதல் பெரும் தேவர் வான் பதம் எய்தி
எங்கள் நாயகன் திருமணச் சோபனம் இயம்பினார் அது கேட்டுப்
பொங்கு கின்ற பேர் அன்பு பின் தள்ளுறப் பொள் என வருகின்றார். 684

அஞ்சு கோடி யோசனை புகைந்து திரு மடம் கழன்றவர் தமைப் போலீர்
அஞ்சு தீ உருத்திரர் புடை அடுத்தவர் அழல் கணால் பூதங்கள்
அஞ்சு நூறுருத்திரர் அண்டத்து உச்சியர் அரி அயன் முதல் தேவர்
அஞ்சும் ஆணையும் ஆற்றலும் படைத்தவர் அடு குறள் படைவீரர். 685

புத்தி அட்டகர் நாலிரு கோடி மேல் புகப் பெய்த நரகங்கள்
பத்து இரட்டியும் காப்பவர் பார் இடப் படை உடைக்கூர் மாண்டர்
சத்தி அச்சிவ பரஞ்சுடர் உதவிய சத உருத்திரர் அன்னார்
உய்த்து அளித்த ஈர் ஐம்பது கோடியர் உருத்திரர் கணநாதர். 686

பட்ட காரிவாய் அரவு அணிபவர் பசுபதி உருத்திரர் ஆதி
அட்ட மூர்த்தி கண் மேருவின் அவிர்சுடர் ஆடகர் தோள் ஏந்தும்
மட்ட அறா மலர் மகன் செருக்கு அடங்கிட மயங்கியவிதி தேற்ற
நிட்டையால் அவன் நெற்றியில் தோன்றிய நீலலோகித நாதர். 687

பாலம் ஏற்ற செந்தழல் விழி உருத்திரர் பதினொரு பெயர் வாகைச்
சூலம் ஏற்ற கங்காள கபாலியர் துரகத நெடும் காரி
நீலம் ஏற்ற பைங்கஞ்சுகப் போர்வையின் நெடியவர் நிருவாணக்
கோலம் ஏற்றவர் எண்மர் ஞாளிப் புறம் கொண்ட கேத்திர பாலர். 688

செய்ய தாமரைக் கண்ணுடைக் கரியவன் செம்மலர் மணிப்பீடத்து
ஐயன் வாசவன் ஆதி எண் திசைப்புலத்து அமரர் எண் வசு தேவர்
மையில் கேள்வி சால் ஏழ் எழு மருத்துக் கண் மருத்துவர் இருவோர்வான்
வெய்ய வாள் வழங்கு ஆறு இரண்டு அருக்கர் ஓர் வெண் சுடர் மதிச் செல்வன்.689

கையும் கால்களும் கண்பெற்றுக் கதி பெற்ற கடும்புலி முனிச் செல்வன்
பை அராமுடிப் பதஞ்சலி பால் கடல் பருகி மாதவன் சென்னி
செய்ய தாள் வைத்த சிறு முனி குறு முனி சிவம் உணர் சனகாதி
மெய் உணர்ச்சி ஓர் வாமதேவன் சுகன் வியாதனார் அதன் மன்னோ. 690

எழுவர் அன்னையர் சித்தர் விச்சாதர் இயக்கர் கின்னரர் வேத
முழுவரம் புணர் முனிவர் யோகியர் மணி முடித்தலைப் பல நாகர்
வழு இல் வான் தவ வலி உடை நிருதர் வாள் வலி உடை அசுரேசர்
குழுவொடும் பயில் பூத வேதாளர் வெம் கூளிகள் அரமாதர். 691

ஆண்டினோடு அயனம் பருவம் திங்கள் ஆறு இரண்டு இரு பக்கம்
ஈண்டு ஐம் பொழுது யோகங்கள் கரணங்கள் இராப்பகல் இவற்றோடும்
பூண்ட நாழிகை கணம் முதல் காலங்கள் பொருகடல் அதிதிக்கு
நீண்ட மால் வரைதிக்கு மேகம் மின் நிமிர்ந்த ஐயம் பெரும் பூதம். 692

மந்திரம் புவனங்கள் தத்துவம் கலை வன்னங்கள் பதம் வேதம்
தந்திரம் பல சமயநூல் புறம் தழீஇச் சார்ந்த நூல்தரும் ஆதி
முந்திரங்கிய சதுர்விதம் சரியையே முதலிய சதுட் பாதம்
இந்திரங்கு நீர் முடியவர் அடியவர் இச்சியா எண் சித்தி. 693

ஆயிரம் கடல் அனையவாய் பரந்து எழு ஆயிரம் அனிகத்துள்
ஆயிரம் கதிர் அனையராய் உருத்திரர் அந்தரத்தவர் அண்டம்
ஆயிரம் தகர் பட்டெனத் துந்துபி ஆயிரம் கலந்து ஆர்ப்ப
ஆயிரம் சதகோடி யோசனை வழி அரைக் கணத்து இடைச் செல்வார். 694

சித்தம் தேர் முனி வேந்தரும் தேவரும் சிவன் உருத் தரித்தோரும்
தத்தம் தேர் முதல் ஊர்தியர் வார் திகழ் சந்தன மணிக் கொங்கைக்
கொத்தம் தேமலர் குழல் மனை ஆரோடும் குளிர் வீசும் பாறாச் சென்று
அத்தம் தேரிடை ஆள் பங்கன் அணிவரைக் அணியராய் வருகின்றார். 695

இழிந்த ஊர்தியர் பணிந்து எழும் யாக்கையர் இறைபுகழ் திருநாமம்
மொழிந்த நாவினர் பொடிப்பு எழும் மெய்யினர் முகிழ்த்த கை முடியேறக்
கழிந்த அன்பினர் கண் முதல் புலம் கட்கும் கருணை வான் சுவை ஊறப்
பொழிந்த ஆனந்தத் தேன் உறை திருமலைப் புறத்து வண்டு என மொய்த்தார். 696

விரவு வானவர் நெருக்கு அற ஒதுக்குவான் வேத்திரப் படை ஓச்சி
அரவு வார் சடை நந்தி எம் பிரான் அவர் அணிமணி முடி தாக்கப்
பரவு தூளியில் புதைபடு கயிலை அம் பருப்பதம் பகல் காலும்
இரவி மண்டலத்து ஒடுங்கும் நாள் ஒடுங்கிய இந்து மண்டலம் மானும். 697

வந்த வானவர் புறநிற்ப நந்தி எம் வள்ளல் அங்கு உள் எய்தி
எந்தை தாள் பணிந்து ஐய விண்ணவர் எலாம் ஈண்டினர் என ஈண்டுத்
தந்தி என்ன வந்து அழைத்து வேத்திரத்தினால் தராதரம் தெரிந்து உய்ப்ப
முந்தி முந்தி வந்து இறைஞ்சினர் சேவடி முண்டக முடி சூட. 698

தீர்த்தன் முன் பணிந்து ஏத்து கின்றார்களில் சிலர்க்குத் தன் திருவாயின்
வார்த்தை நல்கியும் சிலர்க்கு அருள் முகிழ் நகை வழங்கியும் சிலர்க்குக் கண்
பார்த்து நீள் முடி துளக்கியும் சிலர்க் அருள் பரி சிறந்து எழுந்து அண்டம்
காத்த கண்டன் ஓர் மண்டபத்து இடைப்புக்குக் கடி மணக் கவின் கொள்வான். 699

ஆண்ட நாயகன் திரு உளக் குறிப்பு உணர்ந்து அளகை நாயகன் உள்ளம்
பூண்ட காதல் மேல் கொண்டு எழு அன்பும் தன் புனித மெய்த் தவப் பேறும்
ஈண்ட ஆங்கு அணைந்து எண் இலா மறைகளும் இருவரும் முனி வோரும்
தீண்டரும் திரு மேனியைத் தன்கையால் தீண்டி மங்கலம் செய்வான். 700

பூந்துகில் படாம் கொய் சகத் தானைபின் போக்கு கோவணம் சாத்தி
ஏந்தி இரட்டை ஞாண் பட்டிகை இறுக்கி வண்டு இரைக்கும் நாள் மலர்க் குஞ்சி
வேய்ந்து கற்பகப் புது மலர்ச் சிகழிகை இலைந்து நீறு அணி மெய்யில்
சாந்த மான் மதம் தண் பனி நீரளாய்த் தடக்கையான் அட்டித்தான். 701

இரண்டு செம் சுடர் நுழைந்து இருந்தால் என இணை மணிக் குழைக் காதில்
சுருண்ட தோடு பொன் குண்டலம் திணி இருள் துரந்து தோள் புறம் துள்ள
மருண்ட தேவரைப் பரம் என மதிப்பவர் மையல் வல் இருண் மான
இருண்ட கண்ட மேல் முழுமதி கோத்து என இணைத்த கண்டிகை சாத்தி. 702

வலம் கிடந்த முந்நூல் வரை அருவியின் வயங்கு மார்பிடைச் சென்னித்
தலம் கிடந்த வெண் திங்கள் ஊற்று அமுது எனத் தரளம் ஆல் இலை சாத்தி
இலங் கிடந்த மாலிகைப் பரப்பிடை இமைத்து இருண் முகம் பிளந்து ஆரம்
கலம் கிடந்த பால் கடல் முளைத்து எழும் இளம் கதிர் எனக் கவின் செய்து. 703

திசை கடந்த நாற் புயங்களில் பட்டிகை சேர்த்து வாள் எறிக்கும் தோள்
நசை கடந்த நல்லார் மனம் கவர்ந்து உயிர் நக்க அங்கதம் சாத்தி
அசை கடங் கலுழ் வாரண உரிவை நீத்து அணிகொள் உத்தரியம் பெய்
திசை கடந்த மந்திர பவித்திர எடுத்து எழில் விரல் நுழைவித்து. 704

உடுத்த கோவண மிசை பொலம் துகில் அசைத்து உரகம் ஐந்தலை நால
இடுத்த போல் வெயின் மணித்தலைக் கொடுக்கு மின் விட இரும்புறம் தூக்கித்
தொடுத்த தார் புயம் தூக்கி நூபுரம் கழல் சொல் பதம் கடந்து அன்பர்க்கு
அடுத்த தாள் இட்டு இருநிதிக் கோமகன் அரும் தவப் பயன் பெற்றான். 705

செம் கண் மால் அயன் இந்திரன் முதல் பெரும் தேவர்க்கும் யாவர்க்கும்
மங்கலம் தரு கடைக் கணா அகன் ஒரு மங்கலம் புனைந்தான் போல்
சங்கை கொண்டு உகும் போதரன் முதுகின் மேல் சரணம் வைத்து எதிர் போந்த
துங்க மால் விடை மேல் கொடு நடந்தனன் சுரர்கள் பூ மழை தூர்த்தார். 706

அந்தரத் தவர் அந்தர துந்துபி ஐந்தும் ஆர்த்தனர் சூழ
வந்த அரக்கரும் இயக்கரும் பூதரும் மங்கல இயம் கல்லக்
கொந்தலர்க் கரும் குழல் அர மடந்தையர் கொளைவல் விஞ்சையர் தாளம்
தந்து அசைத்திட மலர்ந்த பூம் கொம்பர் போல் சாய்ந்து அசைந்தனர் ஆட. 707

துங்கம் ஆயிரம் கருவி ஆயிரம் மலைத் தூங்கி இருண் முழை தோறும்
சிங்கம் ஆயிரம் வாய் திறந்து ஆர்த்து எனச்சிரங்கள் ஆயிரம் திண் தோள்
அங்கம் ஆயிரம் ஆயிரம் உடையவன் ஆயிரம் முகம் தோறும்
சங்கம் ஆயிரம் ஆயிரம் ஆயிரம் தடக்கையும் பிடித்து ஊத. 708

போக்கு மாயவன் புணர்ப்பையும் இருள் மலப்புணர்ப்பையும் கடந்து எம்மைக்
காக்கும் நாயகன் அருச்சனை விடாது அருள் கதி அடைந்துளவாணன்
தூக்கு நேர் பட ஆயிரம் கரங்களால் தொம் என முகம் தொறும்
தாக்க வேறு வேறு எழுகுட முழா ஒலி தடம் கடல் ஒலி சாய்ப்ப. 709

முனிவர் அஞ்சலி முகிழ்த்த செம் கையினர் மொழியும் ஆசியர் உள்ளம்
கனி அரும்பிய அன்பினர் பரவ உட் கருத்து ஒரு வழிக் கொண்டோர்
துனிவரும் கண நாதர் கொட்டதிர் கரத் துணையினர் மழைபோலப்
பனி வரும் கணர் ஆடிய தாளினர் பாடுநாவினர் ஏத்த. 710

இந்திரன் மணிக் களாஞ்சி கொண்டு ஒரு மருங்கு எய்த மெல் இலை வாசம்
தந்தில் அங்கு பொன் அடைப்பை கொண்டு ஈசன் ஓர் சார் வர மருத்துக் கோ
வந்திரம் ஒலி ஆலவட்டம் பணி மாறாவா அழல் தூபம்
தந்து நேர நீர்க் கடவுள் பொன் கோடிகம் தாமரைக் கரம் தூக்க. 711

நிருதி ஆடி கொண்டு எதிர்வர அடிக்கடி நிதி முகத்து அளகைகோன்
கருதி ஆயிரம் சிதறிடத் தண்டி நன்கு ஆம் சுகர் வினை செய்யப்
பரிதி ஆயிரம் பணாடவி உரகரும் பல்மணி விளக்கு ஏந்தச்
சுருதி நாயகன் திருவடி முடியின் மேல் சுமந்து பின்புறம் செல்ல. 712

கங்கை காவிரி ஆதிய நவநிதிக் கன்னியர் குளிர் தூங்கப்
பொங்குவார் திரைக் கொழுந்து எனக் கவரிகள் புரட்ட வெண் பிறைக் கீற்றுத்
துங்க வாள் எயிற்று இருள் உடல் குழி விழிச்சுடர் அழல் செம்பங்கிச்
சங்கவார் குழைக் குறிய குண்டோதரன் தண் மதி குடை தாங்க. 713

இடிக்கும் வான் உரு மேறுயர் நெடும் கொடி எகின வெண் கொடி ஞாலம்
முடிக்கும் ஊழி நாள் உளர் கடும் கால் என மூச் செறி விடநாகம்
துடிக்க வாய் விடு முவண வண் கொடி முதல் சூழ்ந்து சேவகம் செய்யும்
கொடிக் குழாத்தின் உள் கொடி அரசாய் விடைக் கொடி புடை பெயர்ந்து ஆட.714

கண் நுதல் பிரான் மருங்கு இரு கடவுளர் கப்பு விட்டு என தோன்றும்
வண்ண முத்தலைப் படை எடுத்து ஒரு குட வயிறு உடைப் பெரும் பூதம்
பண்ண அப்பதி நெண் படைக் கலமும் தன் பக்கமாச் சேவிப்ப
அண்ணன் முச்சுடர் முளைத்து ஒரு வரை நடந்து அணையது ஓர் மருங்கு எய்த.715

பந்த நான் மறைப் பொருள் திரட்டு என வட பாடல் செய்து எதிர் புட்ப
தந்தன் ஏத்த வான் உயிர் உண உருத்து எழு அடல் விடத்து எதிர் நோக்கும்
அந்தம் ஆதி இலான் நிழல் வடிவமா ஆடியின் நிழல் போல
வந்த சுந்தரன் சாத்து நீறொடு திரு மாலையும் எடுத்து ஏந்த. 716

அன்னத் தேரினன் அயன் வலப்பாங்கர் அராவலி கவர் சேன
அன்னத் தேரினன் மால் இடப் பாங்கரு மலர்க் கரம் குவித்து ஏத்தப்
பொன்னத் தேமலர் கொன்றையான் வெள்ளி அம் பொருப்பொடு எழீஇப் போந்தால்
என்ன தேர் அணி மதுரை மா நகர்ப் புறத்து எய்துவன் அவ்வேலை. 717

தேவர்கள் தேவன் வந்தான் செம் கண் மால் விடையான் வந்தான்
மூவர்கண் முதல்வன் வந்தான் முக்கண் எம்பெருமான் வந்தான்
பூவலர் அயன் மால் காணாப் பூரண புராணன் வந்தான்
யாவையும் படைப்பான் வந்தான் என்று பொன் சின்னம் ஆர்ப்ப. 718

பெண்ணினுக்கு அரசி வாயில் பெருந்தகை அமைச்சர் ஏனை
மண்ணினுக்கு அரசர் சேனை மன்னவர் பிறரும் ஈண்டிக்
கண்ணினுக்கு இனியான் தன்னைக் கண்டு எதிர் கொண்டு தாழ
விண்ணினுக்கு அரசன் ஊரின் வியத்தகு நகரில் புக்கான். 719

முகில் தவழ் புரிசை மூதூர் முதல் பெரு வாயில் நீந்தி
அகில் தவழ் மாட வீதி வலம் பட அணைவான் ஆக
நகில் தழை பொலம் கொம்பு அன்ன நன்னகர் மகளிர் அம் பொன்
துகில் தழை மருங்குல் ஆயத் தொகைபுறம் தழுவச் சூழ்ந்தார். 720

- தமிழ் முதல் பதினெண் தேத்து மகளிரும் தாரு நாட்டின்
அமிழ்த மன்னவரும் முல்லை அம்புயம் குமுதம் நீலம்
குமிழ் நறும் கோங்கு காந்தள் கோழ் இணர் அசோகம் வாசம்
உமிழ் தர மலர்ந்த நந்த வனம் என ஒருங்கு மொய்த்தார். 721
- எம்மை நீர் விடுதிர் ஏ யோ என்ப போல் கலையும் சங்கும்
விம்ம நாண் மடனும் உங்கள் நெஞ்சடை வெளியாறாக
உம்மை நீத்து ஓடும் அந்தோ உரைத்தன முரைத் தோம் என்று
தம்மை நூபுரம் கால் பற்றித் தடுப்ப போல் ஆர்ப்பச் சென்றார். 722
- கடி அவிழ் கமலக் காடு பூத்தது ஓர் கருணைவாரி
அடிமுதல் முடி ஈறு ஆக அலர் விழிக் குவளை சாத்திக்
கொடிய செம் பதுமப் போது குழல் இசை சூடுவார் போல்
தொடி அணி கரங்கள் கூப்பித் துதி என இனைய சொல்வார். 723
- நங்கை என் நோற்றாள் கொல்லோ நம்பியைத் திளைத்தற்கு என்பர்
மங்கையை மணப்பான் என்னோ வள்ளலும் நோற்றான் என்பர்
அங் கடி மதுரை என்னோ ஆற்றிய தவந்தான் என்பார்
இங்கு இவர் வதுவை காண்பான் என்ன நாம் நோற்றோம் என்பார். 724
- தென்னவன் வருந்தி மேல் நாள் செய்தவப் பேறாப் பெற்ற
தன் மகள் வதுவை காணத்தவம் செய்தான் இலனே என்பார்
கன்னிதன் அழகுக் ஏற்ற அழகன் இக் காளை என்பார்
மன்னவன் இவனே அன்றி வேறு இலை மதுரைக்கு என்பார். 725
- நங்கை தன் நலனுக்கு ஏற்ப நம்பியைத் தந்தது இந்தத்
துங்கமா மதி நூல் வல்ல சுமதி தன் சூழ்ச்சி என்பார்
அங்கவள் தவப் பேறு என்பார் அன்னை தன் கன்னிக்கு அன்றி
இங்கு இவண் மருகன் ஆக எத்தவம் உடையாள் என்பார். 726
- பூந்துகில் நெகிழ்ப்பர் சூழ்வர் புணர் முலை அலைப்பர் பூசு
சாந்தினை உகுப்பர் நாணம் தலைக் கொண்டார் போலச் சாய்வார்
கூந்தலை அவிழ்ப்பர் வாரிக் கூட்டுவர் முடிப்பர் மேனி
மாந்தளிர் எங்கு மாரன் வாளிகள் புதையச் சோர் வார். 727
- தண்ணளி ஒழுக்கம் சார்ந்த குணத்தினைச் சார்ந்தும் இந்த
வண்ண மென் மலர்கள் என்னே வாளியாய்த் தைத்த என்பார்
கண் நறும் கூந்தல் வேய்ந்த கடி அவிழ் நீலத்தாரும்
வெண்ணகை அரும்பு முல்லை தாமமும் வெறுத்து வீழ்ப்பார். 728

விம்மிச் செம் மாந்த கொங்கை மின் அனார் சிலர் வில் காமன்
கை மிக்க கணைஏறுண்டு கலங்கிய மயக்கால் தங்கள்
மைம் மிக்க நெடும் கண் மூரல் வதனமும் அவன் அம்பு என்றே
தம்மில்லதம் முகத்தை நோக்கார் தலை இறக்கிட்டுச் செல்வார். 729

பற்றிய பைம் பொன் மேனிப் பசப்பது தேறார் அண்ணல்
ஒற்றை மால் விடையின் மேல் கொண்டு இருந்து நம் உளத்து மேவப்
பெற்றனம் இது என் கொல் மாயம் பேதை ஈர் பெருமான் நீண்ட
கற்றைவார் சடைப் பூம் கொன்றை இது அன்றோ காண்மின் என்பார். 730

திங்கள் என்று எழுந்து நம்மைச் சுடுவது என் செம் தீ என்பார்
புங்கவன் சென்னி மீதும் கிடப்பதே போலும் என்பார்
அங்கு அவற்கு இந்த வெப்பம் இலை கொல் என்று அயிற்பார் ஆற்றக்
கங்கை நீர் சுமந்தான் என்பார் அதனையும் காண்மின் என்பார். 731

கலையொடு நாணம் போக்கிக் கருத்தொடு வண்ணம் வேறாய்
உலை யொடு மெழுக்கிட்டு என்ன உருகு கண்ணீரர் ஆகிக்
கொலையொடு பயில் வேல் கண்ணார் குரிசிறன் பவனி நோக்கி
அலை யொடு மதியம் சூடும் ஐயன் மெய் அன்பர் ஒத்தார். 732

நட்டவர்க்கு இடுக்கண் எய்த நன்றி கொன்றவர் போல் கையில்
வட்டவாய் தொடியும் சங்கும் மருங்கு சூழ் கலையும் நீங்க
இட்ட பொன் சிலம்பிட்டு ஆங்கே நன்றியின் இகவார் போல்கால்
ஒட்டியே கிடப்ப நின்றார் உகுத்த பூம் கொம்பர் அன்னார். 733

மின்னகு வேல் கணாள் ஓர் விளங்கு இழை விடை மேல் ஐயன்
புன்னகை போது நோக்கப் போது முப் புரமும் வேனின்
மன்னவன் புரமும் சுட்ட அல்லவோ கெட்டேன் வாளா
இன்னவை சுடாது போமோ ஏழையேம் புரமும் என்றாள். 734

உழை விழி ஒருத்தி தன் கண் உரு வெளி ஆகித் தோன்றும்
குழகனை இரண்டு செம் பொன் கொங்கையும் ஒன்றாய் வீங்கத்
தழுவுவாள் ஊற்றம் காணா தடமுலை இரண்டே ஆகி
இழை உடை கிடக்க நீங்கி இருக்கை கண்டு இடைபோல் எய்த்தாள். 735

வார் இரும் கொங்கையாள் ஓர் மாதரால் வானோர் உய்யக்
கார் இருள் விடம் உண்ட அன்று கறுத்ததே அன்று கொன்றைத்
தார் இரும் சடையார் கண்டம் ஐயன் மீர் தமது நெஞ்சம்
கார் இரும்பு என்றே காட்டக் குறி இட்டக் கறுப்பே என்றாள். 736

பொன்னவிர் சடையான் முன்னே போனது என் நெஞ்சு தூது ஆய்
அன்னது தாழ்த்தது என் என்று அழுங்குவாள் ஒருத்தி கெட்டேன்
என்னது நெஞ்சம் போனது என் என்றனள் ஒருத்தி கேட்ட
மின் அனாள் வேல் கண் சேந்தாள் விளைத்தனள் அவளும் பூசல். 737

செப்பு இளம் கொங்கையாள் ஓர் தெரிவை நீர் திருநோக்கு எம்பால்
வைப்பது என் மதன் போல் எம்மைச் சுடுவதே அதனுக்கு ஆவி
அப்பொழுது அளித்தால் போல் எம் ஆவியும் அளித்தாள் இன்று
மெய்ப் புகழ் உமக்கு உண்டு இன்றெல் பெண் பழி விளையும் என்றாள். 738

கவன மால் விடையான் தன்னைக் கடைக் கணித்திலன் என்று ஆங்குஓர்
சுவணவான் கொடியோர் ஓவத் தொழில் வல்லான் குறுக நோக்கி
இவனை நீ எழுதித் தந்தால் வேண்டுவ ஈவன் என்றாள்
அவனை யார் எழுத வல்லார் என்றனன் ஆவி சோர்ந்தாள். 739

வலத்து அயன் வரவு காணான் மாலிடம் காணாள் விண்ணோர்
குலத்தையும் காணாள் மண்ணோர் குழாத்தையும் காணாள் ஞானப்
புலத்தவர் போலக் கண்ட பொருள் எலாம் மழுமான் செம்கைத்
தலத்தவன் வடிவாக் கண்டாள் ஒருதனித்து ஐயன் மாது. 740

முன் பெற்றம் காலில் செல்ல வண்ணலை முன்போய் காண்பான்
பின் பற்றி ஆசைப் பாசம் பிணித்து எழ ஓடு வாள் ஓர்
பொன் பெற்ற முலையாள் கொம்பர் அகுமலர் போலத் தாளின்
மின் பெற்ற காஞ்சி தட்ப விலங்கொடு நடப்பாள் ஒத்தாள். 741

விதுக்கலை இலைந்து செம் கண் விடையின் மெல் வரும் ஆனந்த
மதுக் கடல்தனைக் கண் வாயான் முகந்து உண்டு மகளிர் எல்லாம்
புதுக்கலை சரிவது ஓரார் புரிவளை கழல்வது ஓரார்
முதுக் குறை அகல்வது ஓரார் மூழ்கினார் காம வெள்ளம். 742

பைத்தழகு எறிக்கு மாடப் பந்தி மேல் நின்று காண்பார்
கைத்தலம் கூப்பி ஆங்கே கண்களும் நோக்கி ஆங்கே
சித்தமும் குடிபோய்ச் சொல்லும் செயலும் மாண்டு அம்கண் மாண
வைத்த மண் பாவை ஓடு வடிவுவேறு அற்று நின்றார். 743

அன்பட்ட புரமும் காமன் ஆகமும் சுட்டதீ இம்
மின் பட்ட சடிலத்து அண்ணல் மெய் என்பது அறியார் நோக்கிப்
பொன் பட்ட கலனும் மெய்யும் பொரிகின்றார் அவனைப் புல்லின்
என் பட்டு விடுமோ ஐய ஏழையர் ஆவி அம்மா. 744

கொடிகள் பூத்து உதிர்ந்த போதில் கொம்பனார் கலையும் சங்கும்
தொடிகளும் சுண்ணத்தூளும் சுரர் பொழி மலரும் நந்தி
அடிகள் கைப் பிரம்பு தாக்கச் சிந்திய வண்ட வாணர்
முடிகளின் மணியும் தாரும் குப்பையாய் மொய்த்தவீதி. 745

துன்னிய தருப்பை கூட அரசிலை துழாவித் தோய்த்துப்
பொன் இயல் கலச நன்னீர் பூசுரர் வீசும் அன்னார்
பன்னியர் வட்டமாக வானவில் பதித்தால் என்ன
மின்னிய மணி செய் நீரா சனக்கலம் விதியால் சுற்ற. 746

கொடி முரசு சாடி செம் பொன் குட மணி நெய்யில் பூத்த
கடி மலர் அனைய தீபம் அங்குசம் கவரி என்னும்
படிவ மங் கலங்கள் எட்டும் பரித்து நேர் பதுமக் கொம்பர்
வடிவினார் வந்து காட்ட மாளிகை மருங்கில் செல்வான். 747

செப்புரம் கவர்ந்த கொங்கை அரம்பையர் தீபம் காட்டும்
துப்புர அன்பினார்க்கு தூய மெய் ஞானம் நல்கும்
முப்புரம் கடந்தான் தன்னை மும் முறை இயங்கள் ஏங்க
கப்புர விளக்கம் தாங்கி வலம் செய்க் கருணை பூத்தான். 748

கோயில் முன் குறுகலோடும் ஐம்புலக் குறும்பு தேய்த்த
தூய நால் வேதச் செல்வர் சுவத்திகள் ஓத நந்தி
சேஇரும் தடக்கைப் பற்றிச் செம்கண் ஏறு இழிந்து நேர்ந்து
மாயனும் அயனும் நீட்டும் மலர்க்கரம் இருபால் பற்றி. 749

எதிர்ந்தரு மறைகள் காணாது இளைத்து அடி சுமந்து காணும்
முதிர்ந்த அன்பு உருவம் ஆன பாதுகை முடிமேல் சாத்தி
பதிந்தவர் தலை மேல் கொண்டு பாசவல் வினை தீர்த்து உள்ளம்
பொதிர்ந்து பேர் இன்பம் நல்கும் பொன்னடிப் போது சாத்தி. 750

பையா உரியின் அன்ன நடைப் படாம் பரப்பிப் பெய்த
கொய் அவிழ் போது நீத்தம் குரைகழல் அடி நனைப்பத்
தெய்வ மந்தார மாரி திரு முடி நனைப்பத் தென்னர்
உய்ய வந்து அருளும் ஐயன் உள் எழுந்து அருளும் எல்லை. 751

மங்கல மகளி ரோடும் காஞ்சன மாலை வந்து
கங்கையின் முகந்த செம்பொன் கரக நீர் அனையார் ஆக்கத்
திங்கள் அம் கண்ணி வேய்ந்த சிவபரம் சோதி பாத
பங்கயம் விளக்கி அந்நீர் தலைப் பெய்து பருகி நின்றாள். 752

- பாத நாள் மலர் மேல் ஈரம் புலர வெண் பட்டான் நீவிச்
சீத மென் பனி நீராட்டி மான் மத சேறு பூசித்
தாது அவிழ் புது மந்தாரப் பொன் மலர் சாத்திச் சென்னி
மீது இரு கரங்கள் கூப்பி வேறு நின்று இதனைச் சொன்னாள். 753
- அருமையால் அடியேன் பெற்ற அணங்கினை வதுவை செய்தித்
திருநகர் திருவும் கன்னித் தேயமும் கைக் கொண்டாள் என்று
உரை செய்தாள் அதற்கு நேர்வார் உள் நகை உடையர் ஆகி
மருகன் ஆரியங்கள் ஆர்ப்ப வதுவை மண்டபத்தைச் சேர்ந்தார். 754
- அருத்த நான் மறைகள் ஆர்ப்ப அரி மணித் தவிசில் ஏறி
நிருத்தன் ஆங்கு இருந்து சூழ நின்ற மால் அயனை ஏனை
உருத்திராதி யரை பின்னும் ஒழிந்த வானவரைத் தத்தம்
திருத்தகு தவிசின் மேவத் திருக் கடை நாட்டம் வைத்தான். 755
- விண்டல வானோர் ஏனோர் இடைதலான் ஞாலச் செல்வி
பண்டையள் அன்றி இன்று பரித்தனள் பௌவம் ஏழும்
உண்டவன் தன்னைத் தான் இன்று உத்தரத்து இருத்தினானோ
அண்டர் நாயகன் தன் ஆனை வலியினோ அறியேம் அம்மா. 756
- மாமணித் தவிசில் வைகி மணவினைக்கு அடுத்த ஓரை
தாம் வரும் அளவும் வானத் தபனிய மலர்க் கொம்பு அன்னார்
காமரு நடன நோக்கிக் கருணை செய்து இருந்தான் இப்பால்
கோமகள் வதுவைக் கோலம் புனைதிறம் கூறல் உற்றேன். 757
- மாசு அறுத்து எமை ஆனந்த வாரி நீராட்டிப் பண்டைத்
தேசு உரு விளக்கவல்ல சிவபரம் பரையைச் செம்பொன்
ஆசனத்து இருத்தி நானம் அணிந்து குங்குமச் சேறு அப்பி
வாச நீராட்டினார் கண் மதிமுகக் கொம்பர் அன்னார். 758
- முரசொடு சங்கம் ஏங்க மூழ்கிருண் தூசு சாத்தி
அரசியல் அறத்திற்கு ஏற்ப அந்தணர்க்கு உரிய தானம்
விரை செறி தளிர்க்கை ஆர வேண்டுவ வெறுப்பத் தந்து
திரை செய் நீர் அமுதம் அன்னாடு திருமணக் கோலம் கொள்வாள். 759
- செம் மலர்த் திருவும் வெள்ளைச் செழுமலர்த் திருவும் தங்கள்
கைமலர்த் தவப் பேறு இன்று காட்டுவார் போல நங்கை
அம்மலர் அனிச்ச மஞ்சு மடியில் செம் பஞ்சு தீட்டி
மைம் மலர்க் குழல் மேல் வாசக் காசறை வழியப் பெய்து. 760

கொங்கையின் முகட்டில் சாந்தம் குளிர் பனிநீர் தோய்த்து அட்டிப்
பங்கய மலர் மேல் அன்னம் பவளச் செவ்வாய் விட்டு ஆர்ப்பத்
தங்கிய என்ன வார நூபுரம் ததும்பச் செங்கேழ்
அங்கதிர்ப் பாதசாலம் கிண் கிணி அலம்பப் பெய்து. 761

எண் இரண்டு இரட்டி கோத்த விரிசிகை இருபத்து ஒன்றில்
பண்ணிய கலாபம் ஈர் ஏழ் பருமநால் இரண்டில் செய்த
வண்ணமே கலை இரண்டில் காஞ்சி இவ் வகை ஓர் ஐந்தும்
புண்ணியக் கொடி வண்டு ஆர்ப்ப பூத்த போல் புலம்பப் பூட்டி. 762

பொன் மணி வண்டு வீழ்ந்த காந்தளம் போது போல
மின் மணி ஆழி கோத்து மெல் விரல் செங்கைக் ஏற்ப
வன் மணி வைர யாப்புக் கடகமும் தொடியும் வானத்
தென் மணிக் கரங்கள் கூப்ப இருதடம் தோளில் ஏற்றி. 763

மரகத மாலை அம் பொன் மாலை வித்துரும மாலை
நிரைபடுவான வில்லின் இழல் பட வாரத் தாமம்
விரைபடு களபச் சேறு மெழுகிய புளகக் கொங்கை
வரைபடு அருவி அன்றி வனப்பு நீர் நுரையும் மான். 764

உருவ முத்து உருவாய் அம் முத்து உடுத்த பல் காசு கோளாய்
மருவக் காசு சூழ்ந்த மாமணி கதிராய்க் கங்குல்
வெருவ விட்டு இமைக்கும் ஆர மேருவின் புறம் சூழ்ந்து ஆடும்
துருவச் சக்கரம் போல் கொங்கை துயல் வர விளங்கச் சூட்டி. 765

கொடிக் கயல் இனமாய் நின்ற கோட்சுறா வேறும் வீறு
தொடிக் கலை மதியும் தம் கோன் தொல் குல விளக்காய்த் தோன்றும்
பிடிக் இரு காதின் ஊடு மந்தணம் பேசு மாப் போல்
வடிக்குழை மகரத் தோடு பரிதி வாண் மழுங்கச் சேர்த்து. 766

மழைக்கும் மதிக்கும் நாப்பண் வானவில் கிடந்தால் ஒப்ப
இழைக்கும் மா மணி சூழ் பட்டம் இலம்பக இலங்கப் பெய்து
தழைக்குமா முகிலை மைந்தன் தளை இடல் காட்டு மா போல்
குழைக்கு நீர்த் தகர ஞாழல் கோதை மேல் கோதை ஆர்த்து. 767

கற்பகம் கொடுத்த விந்தக் காமரு கலன்கள் எல்லாம்
பொற்ப மெய்ப் படுத்து முக்கண் புனிதனுக்கு ஈறு இலாத
அற்புத மகிழ்ச்சி தோன்ற அழகு செய்து அமையம் தோன்றச்
சொல் கலையாளும் பூவின் கிழத்தியும் தொழுது நோக்கி. 768

- சுந்தர வல்லி தன்னைச் சோபனம் என்று வாழ்த்தி
வந்து இருகையும் தங்கள் மாந்தளிர் கைகள் நீட்டக்
கொந்தவிழ் கோதை மாது மறம் எலாம் குடிகொண்டு ஏறும்
அந்தளிர் செங்கை பற்றா எழுந்தனண் மறைகள் ஆர்ப்ப. 769
- அறைந்தன தூரியம் ஆர்த்தன சங்கம்
நிறைந்தன வானவர் நீள் மலர் மாரி
ஏறிந்தன சாமரை ஏந்திழையார் வாய்ச்
சிறந்தன மங்கல வாழ்த்து எழு செல்வம். 770
- அடுத்தனல் சுந்தரி அம் பொன் அடைப்பை
எடுத்தனள் ஆதி திலோத்தமை ஏந்திப்
பிடித்தனள் விந்தை பிடித்தனள் பொன்கோல்
உடுத்த நெருக்கை ஒதுக்கி நடந்தாள். 771
- கட்டவிழ் கோதை அரம்பை களாஞ்சி
தொட்டனள் ஊர்பசி தூமணி ஆல
வட்டம் அசைத்தனள் வன்ன மணிக்கா
சிட்டிழை கோடிக மேனகை கொண்டாள். 772
- கொடிகள் எனக் குளிர் போதொடு சிந்தும்
வடி பனி நீரினர் விசு பொன் வண்ணப்
பொடியினர் ஏந்திய பூம்புகை தீபத்
தொடி அணி கையினர் தோகையர் சூழ்ந்தார். 773
- தோடு அவிழ் ஓதியர் சோபன கீதம்
பாட விரைப் பனி நீரொடு சாந்தம்
ஏடு அவிழ் மென் மலர் இட்டப் படத்தில்
பாடக மெல்லடி பைப்பய வையா. 774
- செம் மலராளடு நாமகள் தேவி
கைம்மலர் பற்றின கல்வி ஓடு ஆக்கம்
இம்மையிலே பெறுவார்க்கு இது போது என்று
அம்மணி நூபும் ஆர்ப்ப நடந்தாள். 775
- ஒல்கினண் மெல்ல ஒதுங்கினள் அன்பு
பில்கி இருந்த பிரான் அருகு எய்தி
மெல்கி எருத்தம் இசைத்த தலை தூக்கிப்
புல்கிய காஞ்சி புலம்ப இருந்தாள். 776

- அற்பக இமைக்கும் செம்பொன் அரதன பீடத்து உம்பர்ப்
பொற்பு அகலாத காட்சிப் புனிதன் ஓடு இருந்த நங்கை
எற்பகல் வலம் கொண்டு ஏகு எரிகதிர் வரையின் உச்சிக்
கற்பக மருங்கில் பூத்த காமரு வல்லி ஒத்தாள். 777
- பண்ணுமின் இசையும் நீரும் தண்மையும் பாலும் பாலில்
நண்ணும் இன் சுவையும் பூவும் நாற்றமும் மணியும் அம் கேழ்
வண்ணமும் வேறு வேறு வடிவு கொண்டு இருந்தால் ஒத்த
அண்ணலும் உலகம் ஈன்ற அம்மையும் இருந்தது அம்மா. 778
- விண் உளார் திசையின் உள்ளார் வேறு உளார் பிலத்தின் உள்ளார்
மண் உளார் பிறரும் வேள்வி மண்டபத்து அடங்கி என்றும்
பண் உளார் ஓசை போலப் பரந்து எங்கும் நிறைந்த மூன்று
கண் உளார் அடியின் நீழல் கலந்து உளார் தம்மை ஒத்தார். 779
- ஆய போது ஆழி அங்கை அண்ணல் பொன் கரக நீரால்
சேயவான் சோதி ஆடல் சேவடி விளக்கிச் சாந்தம்
தூய போது அவிழ்ச் சாத்தித் தூபமும் சுடரும் கோட்டி
நேயமோடு அருச்சித்து ஐய நிறை அருள் பெற்று நின்றான். 780
- விண் தலத்து அவருள் ஆதி வேதியன் பாத தீர்த்தம்
முண்டகத் அவனும் மாலும் முனிவரும் புரந்தர் ஆதி
அண்டரும் நந்திதேவு அடுகணத்தவரும் ஏனைத்
தொண்டரும் புறம்பும் உள்ளும் நனைத்தனர் சுத்தி செய்தார். 781
- அத்தலை நின்ற மாயோன் ஆதி செம்கரத்து நங்கை
கைத்தலம் கமலப் போது பூத்தது ஓர் காந்தள் ஒப்ப
வைத்தரு மனுவாய் ஓதக் கரகநீர் மாரி பெய்தான்
தொத்தலர் கண்ணி விண்ணோர் தொழுது பூ மாரி பெய்தார். 782
- ஆடினார் அரம்பை மாதர் விஞ்சையர் அமுத கீதம்
பாடினார் அர என்று ஆர்த்துப் பரவினார் முனிவர் வானோர்
மூடினார் புளகப் போர்வை கணத்தவர் முடிமேல் செம்கை
சூடினார் பலரும் மன்றல் தொடு கடல் இன்பத்து ஆழ்ந்தார். 783
- புத்தனார் எறிந்த கல்லும் போது என இலைந்த வேத
வித்தனார் அடிக் கீழ் வீழ் விண்ணவர் முனிவர் ஆனோர்
சுத்த நா ஆசி கூறக் குங்குமத் தோயம் தோய்ந்த
முத்த வால் அரிசிவீசி மூழ்கினார் போக வெள்ளம். 784

அம்மையோடு அப்பன் என்ன அலர் மணம் போல நீங்கார்
தம் அருள் விளை யாட்டாலே ஆற்ற நாள் தமிழர் போல
நம்மனோர் காணத் தோன்றி நன் மணம் புணர ஞாலம்
மும்மையும் உய்ந்த என்னாத் தத்தமின் மொழியல் உற்றார். 785

காமரு சுரபித் தீம்பால் கற்பகக் கனி நெய் கன்னல்
நமரு சுவைய இன்ன நறு மது வருக்கம் செம் பொன்
ஆம் அணி வட்டத் திண்கால் பாசனத்து அமையப் பெய்து
தேமரு கொன்றை யானைத் திருக்கை தொட்டு அருள்க என்றார். 786

அங்கை வைத்து அமுது செய்தாங்கு அக மகிழ்ந்து அட்ட மூர்த்தி
கொங்கு அவிழ் குமுதச் செவ்வாய் கோட்டிவாண் முறுவல் பூத்தான்
புங்கவர் முனிவர் கற்பின் மகளிரும் போதின் மேய
மங்கையர் இருவரோடும் மங்கலம் பாடல் உற்றார். 787

மாக்கடி முளரி வாணன் மைந்தரோடு ஒருங்கு வைகி
நாக்களின் நடுவாரத் உடுவையான் அறுக நெய் ஆர்த்தி
ஆக்கிட ஆர மாந்தி வலம் சுழித்து அகடு வீங்கித்
தேக்கிடும் ஒலியின் ஆர்த்து நிமிர்ந்தது தெய்வச் செம்தீ. 788

சுற்று நான் மறைகள் ஆர்ப்ப தூரியம் சங்கம் ஏங்கக்
கற்ற நான் முகத்தோன் வேள்விச் சடங்கு நூல் கரைந்த ஆற்றால்
உற்ற மங்கல நாண் சாத்தி முழுது உலகு ஈன்றான் செம்கை
பற்றினன் பற்று இலார்க்கே வீடு அருள் பரம யோகி. 789

இணர் எரித் தேவும் தானே எரிவளர்ப்ப அவனும் தானே
உணவு கொள்பவனும் தானே ஆகிய ஒருவன் வையம்
புணர் உறு போகம் மூழ்கப் புருடனும் பெண்ணும் ஆகி
மணவினை முடித்தான் அன்னான் புணர்ப்பை யார் மதிக்க வல்லார். 790

பின்பு தன் பன்னி ஓடு பிறைமுடிப் பெருமான் கையில்
நன் பொரி வாங்கி செந்தீ நாம் அடுத்து எனைத்தும் ஆன
தன் படி உணர்ந்த வேத முனிவர்க்குத் தக்க தானம்
இன்பகம் ததும்ப நல்கி எரிவல முறையால் வந்து. 791

மங்கலம் புனைந்த செம்பொன் அம்மிமேல் மாணாட்டி பாத
பங்கய மலரைக் கையால் பரிபுரம் சிலம்பப் பற்றிப்
புங்கவன் மனுவல் ஏற்றிப் புண்ணிய வசிட்டன் தேவி
எங்கு எனச் செம்கை கூப்பி எதிர்வர அருள் கண் சாத்தி. 792

- விதிவழி வழாது வேள்வி வினை எலாம் நிரம்ப இங்ஙன்
அதிர் கடல் உலகம் தேற ஆற்றி நான் மறைகள் ஆர்ப்பக்
கதிர் மணி நகையார் வாழ்த்தக் காமனைக் காய்ந்த நம்பி
மதி நுதன் மங்கை ஓடு மணவறை தன்னில் புக்கான். 793
- மனிதரும் இமையாது ஐயன் மங்கல வனப்பு நோக்கிப்
புனித வானவரை ஒத்தர் அவர்க்கு அது புகழோ எந்தை
கனிதரு கருணை நாட்டம் பெற்றவர் கடவுள் ஓரால்
பனி தரு மலர் இட்டு ஏத்தி வழிபடல் பாலர் அன்றோ. 794
- மானிடர் இமையோர் என்னும் வரம்பு இலர் ஆகி வேள்வி
தான் இடர் அகல நோக்கித் தலைத் தலை மயங்கி நின்றார்
கான் இடம் நடனம் செய்யும் கண்நுதல் அருள் கண் நோக்கால்
ஊன் இடர் அகலும் நாளில் உயர்ந்தவர் இழிந்தோர் உண்டோ. 795
- மணவறைத் தவிசின் நீங்கி மன்றல் மண்டபத்தில் போந்து
கண மணிச் சேக்கை மேவிக் கரு நெடும் கண்ணன் வாணி
துணை வனே முதல் வானோர்க்கும் சூழ் கணத் தொகைக்கும் என்றும்
தணவறு செல்வம் தந்தோன் சாறு சால் சிறப்பு நல்கி. 796
- ஏட்டுவாய் முளரியான் மால் ஏனை வானவரும் தத்தம்
நாட்டு வாழ் பதியில் செல்ல நல்விடை கொடுத்து வேந்தர்க்
காட்டுவான் ஆடிக் காட்டும் தன்மை போல் அரசு செய்து
காட்டுவான் ஆகி ஐயன் திருவுளக் கருணை பூத்தான். 797
- அதிர் விடைக் கொடி அம் கயல் கொடியாக வராக் கலன் பொன் கலனாகப்
பொதி அவிழ் கடுக்கை வேம்பு அலர் ஆக புலி அதள் பொலம் துகிலாக
மதிமுடி வைர மணிமுடியாக மறை கிடந்து அலந்து மா மதுரைப்
பதி உறை சோம சுந்தரக் கடவுள் பாண்டியன் ஆகி வீற்றிருந்தான். 798
- விண் தவழ் மதியம் சூடும் சுந்தர விடங்கப் புத்தேள்
கொண்டதோர் வடிவுக்கு ஏற்பக் குருதி கொப்புளிக்கும் சூலத்
திண் திறல் சங்கு கன்னன் முதல் கணத் தேவர் தாமும்
பண்டைய வடிவ மாறி பார்த்திபன் பணியின் நின்றார். 799
- தென்னவன் வடிவம் கொண்ட சிவபரன் உலகம் காக்கும்
மன்னவர் சிவனைப் பூசை செய்வது மறை ஆறு என்று
சொன்னது மன்னர் எல்லாம் துணிவது பொருட்டுத்தானும்
அந்நகர் நடுவூர் என்று ஓர் அணிநகர் சிறப்பக் கண்டான். 800

மெய்ம்மை நூல் வழியே கோயில் விதித்து அருள் குறி நிறீ இப்பேர்
இம்மையே நன்மை நல்கும் இறை என நிறுவிப் பூசை
செம்மையால் செய்து நீப வனத்து உறை சிவனைக் கால
மும்மையும் தொழுது வையம் முழுவதும் கோல் நடாத்தும். 801

பூவரு மயன் மால் ஆதிப் புனிதரும் முனிவர் ஏனோர்
யாவரும் தனையே பூசித்து இக பரம் அடைய நின்ற
மூவருள் மேலா முக்கண் மூர்த்தியே பூசை செய்த
தாவர இலிங்க மேன்மைத்தகுதி யார் அளக்க வல்லார். 802

மனித்தருக்கு அரசாகித் எவ் வேந்தர்க்கு மடங்கலாய் மட நல்லார்க்
இனித்த ஐங்கணைக்கு ஆளைஆய் நிலமகள் இணர்த்துழாய் அணிமாலாய்
அனித்த நித்தம் ஓர்ந்து இக பரத்து ஆசை நீத்து அகம் தெளந்து அவர்க்கு ஒன்றாய்த்
தனித்த மெய்யறிவு ஆனந்தம் ஆம் பரதத்துவமாய் நின்றான். 803

- திருமணப் படலம் சுபம் -

திருவிளையாடல் புராணம் --> www.shaivam.org/siddhanta/sta_tiruvilaiyadal.htm

www.shaivam.org